

Жорди Галсеран

Кредитът

Превод от каталонски: Нева Мичева

nevamicheva@gmail.com

nevamicheva.net

Казват, че театърът бил лесна работа. Един персонаж иска да постигне нещо, а друг му пречи. Ето ви конфликт. От него се ражда драмата, казват. В тази пиеса един тип има нужда от кредит, който банковият служител не желае да му отпусне. Първият изглежда беззащитен, у втория са и хлябът, и ножът. На пръв поглед няма начин балансът на силите да се промени, но ето че скромният просител вади скрит коз. Твърди, че притежава дарба – някакъв абсурден талант, благодарение на който ще задуха друг вятър. И най-безумните заплахи, поднесени с достатъчна сериозност, могат да прозвучат убедително. Тази история е не толкова за парите, дадени на доверие, колкото за доверието, дадено на доверие – за способността да убеждаваме другите в какви ли не неща, дори най-идиотските. Доколко ще ни повярват зависи не толкова от реалните обстоятелства, колкото от нашия подход. Възможно ли е да убедим когото си поискаме в каквото си поискаме, ако наденем подходяща физиономия? Отговорът е „да“. (Ж. Г.)

Действащи лица

ГРЕГОРИ, директор на кредитен отдел в банка

АНТÒНИ ВИСÈНС, клиент

ДИРЕКТОР. Такааа... За жалост нещата не стават както вие си го представяте. Отгоре (за началниците си) гледат под лупа всеки кредит, който отпускате, а вие, ще ме прощавате, не отговаряте дори на минимума условия. Можете да опитате на друго място, но защо да се лъжем: без имущество, с което да обезпечите евентуалния заем, и без платежоспособни гаранции ми се вижда доста сложно да ви дадат пари.

АНТОНИ. Сложно, но не и невъзможно.

ДИРЕКТОР. Ннне, не и невъзможно, така е. Но вие искате значителна сума, а гаранциите, които предлагате, не покриват риска. Всъщност вие не предлагате нищо, което да прилича на гаранция. Процедурата за отпускане на потребителски кредит се придържа към пределно ясни правила. Бих се изненадал някоя сериозна банка да приеме искане като вашето. Друг е въпросът, ако решите да потърсите заем на по-различно място... Как да се изразя... Извън системата.

АНТОНИ. Лихвари.

ДИРЕКТОР. Само че не ви ги препоръчвам.

АНТОНИ. И през ум не ми минава. Те са кождодери.

ДИРЕКТОР. Абсолютно сте прав.

АНТОНИ. Чудя се обаче... Ако вие ми дадете нещо... нещо като... препоръка. Ако ходатайствате „отгоре“ и кажете, че лично се доверявате на този клиент, тоест на мен, и че макар и да не мога да си гарантирам кредита по всички правила, сте сигурен, че няма да изложи банката на риск и няма съмнение, че ще върна парите, защото съм добър клиент, трудолюбив, порядъчен човек и така нататък... В такъв случай може би като си извадят лупите, под които гледат молбите, ще се отнесат към моята малко по-великодушно.

ДИРЕКТОР. Мда... Да, но проблемът... Проблемът – защото има проблем и то какъв, нещо, което се опитвам да ви внуша от доста време вече, – проблемът е, че аз нямам никакво основание да ви препоръчвам. Не мога да твърдя, че сте добър клиент, защото не сте клиент на нашия клон. Виждам ви за втори път през живота си. Не мога нито да ви се доверя, нито да ви ходатайствам, защото нищо не знам за вас. Изобщо не ви познавам.

АНТОНИ. Вярно е, но някои неща си личат от пръв поглед. Ползвайте интуицията си.

ДИРЕКТОР. Нямам такова нещо.

АНТОНИ. Убеден съм, че имате, ако ще да е съвсем мъничка.

ДИРЕКТОР. Не. Нямам никаква. И не желая да имам.

АНТОНИ. Хубаво, но все пак веднага се вижда, че аз не съм някой...

ДИРЕКТОР. Не. Нищо не се вижда. Тук не работим с интуиция и виждане. Тук си служим с данни и цифри, документи и факти. А дори и да изпитвахме към вас най-безусловно доверие, дори да не ни бяхте свършено непознат, нямаше да... Виджте, кредити се дават с гаранция. Вече ви казах това. Съвсем простичко е.

АНТОНИ. Имате думата ми. Тя е моята гаранция.

ДИРЕКТОР. Вашата дума. Не ме разбирайте погрешно. Не казвам, че вашата дума е лишена от всякаква тежест. Не е. Все нещо тежи – много или малко, но тежи. В крайна сметка, не е тайна за никого, идва момент, в който единственото, което му остава на човек, е неговата дума. И вие сега сте в точно такъв момент. Лошото в случая е, че думата, колкото и да е ценна сама по себе си (това не отричам), е ценност без парично изражение. А ние в нашата институция се занимаваме изключително с пари. Това е банка. Движим пари насам-натам. Вие имате нужда от пари и искате ние да ви ги дадем – е, за целта ние пък искаме да видим в другото блюдо на везните нещо, което също може да се измери в пари. Това е нашият език. Евро за евро, цент за цент.

АНТОНИ. Но аз ви обясних как стоят нещата. Спешно е. Упражнете си правото на лична преценка.

ДИРЕКТОР. Не мога. Упражненията са за фитнеса. Тук не бива. Тук трябва да се съобразявам с регламента. Знаете ли какво е регламент?

АНТОНИ. Да, да. Поне така си мисля.

ДИРЕКТОР. Нямам право на изключения.

АНТОНИ. Сигурен ли сте? Дори някое микроскопично изключенийце при извънредни обстоятелства?

ДИРЕКТОР. Добре, ще ви го кажа по-простичко. Дори да се познавахме от детската градина, дори да бяхте собственият ми брат и от тази сума да зависеше вашето здраве, вечното ви щастие, самият ви живот, аз нямаше да мога нищо да направя, защото не отговаряте на условията за отпускането на кредит. Нито на този, нито на който и да било друг. Точка.

АНТОНИ. Точка?

ДИРЕКТОР. Съжалявам, но това е положението.

АНТОНИ. Регламентът.

ДИРЕКТОР. Именно.

АНТОНИ. Ех, този регламент...

ДИРЕКТОР. А сега, ако нямате нищо против, аз трябва да...

АНТОНИ. И казвате, че няма шанс да си промените мнението.

ДИРЕКТОР. Не и при документация като вашата, не. Абсурд. Не мога.

АНТОНИ. Тази ми е единствената...

ДИРЕКТОР. Значи няма какво повече да обсъждаме.

АНТОНИ. Помислете обаче, че така ме поставяте в наистина сложна ситуация.

ДИРЕКТОР. Приятелю, както всички знаем, не всеки вятър е попътен.

АНТОНИ. Красива метафора.

ДИРЕКТОР. Благодаря... Ами... Няма какво повече... Можете да си вървите.

АНТОНИ. Това на снимката вашето семейство ли е?

ДИРЕКТОР. Прощавайте, но имам работа. Чакат ме и други клиенти...

АНТОНИ. Хубава жена.

ДИРЕКТОР. Моля. За последен път. Ако обичате, напуснете.

АНТОНИ. Не ми отговорихте на въпроса.

ДИРЕКТОР. И не възнамерявам. Веднага излизайте от кабинета ми.

АНТОНИ. Ей така, от любопитство.

ДИРЕКТОР. Вашето любопитство няма никакво отношение към моето семейство.

АНТОНИ. О, не, не... Извинете. Не, не, не. Нямах това предвид, не. За друго ви питах, за въпроса, на който не ми отговорихте по-рано. Дали, ако ме препоръчате, има вероятност да получа кредита.

ДИРЕКТОР. Вече ви отговорих: нямам нито намерение, нито възможност да ходатайствам за вас.

АНТОНИ. Но вие сте директор на кредитния отдел. Имате някакво поле за самостоятелно действие. Сигурно...

ДИРЕКТОР. Да, имам „поле“. Естествено че имам. Но не смятам да го употребя за вас. Достатъчно ли ясно се изразих?

АНТОНИ. Да, да, как. Вие се изразявате повече от ясно.

ДИРЕКТОР. Отговорът е не. Никакъв кредит. Не. НЕ. *Не*. Неее.

АНТОНИ. Неее...

ДИРЕКТОР. Неее!

АНТОНИ. Разбирам.

ДИРЕКТОР. Слава Богу. Е, значи нямам какво да добавя.

АНТОНИ. Само че... Може би пък аз не бях достатъчно ясен, може би вината е моя...

Вижте, имам огромна нужда от тези пари.

ДИРЕКТОР. Да, да. То се знае...

АНТОНИ. Така ли? Стори ми се, че може би не сме...

ДИРЕКТОР. Драги приятелю, всички имат нужда от пари, но не е това проблемът.

Проблемът е, че аз не мога да дам на всички.

АНТОНИ. Но в моя случай, сам ще се уверите, нещата са различни.

ДИРЕКТОР. Ако обичате...

АНТОНИ. Нещата са различни в моя случай, защото, ако не ми дадете кредита, аз ще се видя принуден... Понеже тези пари наистина ми трябват, то не е някакъв каприз, а истинска необходимост... Ако не ми ги дадете, няма да имам друг изход и... А предпочитам да не става така, забележете. Тези неща за никого не са приятни, включително и за мен, нищо че сигурно си мислите точно обратното. Просто държа да ме разберете: не ми остава друг изход. Вие лично не ми давате възможност да постъпя другояче. Сам разбирате, нали?

ДИРЕКТОР. Нямам никаква представа какво очаквате да разбирам.

АНТОНИ. Че ме принуждавате да вляза в силова роля...

ДИРЕКТОР. Каква роля?

АНТОНИ. С две думи, ако вие не ми отпуснете кредита, аз ще спя с жена ви.

ДИРЕКТОР (*пауза*). Моля?

АНТОНИ. Жената от снимката. Ще спя с нея.

ДИРЕКТОР. Чудесно. Дотук беше. Звъня в полицията.

АНТОНИ. Защо? Ама вие какво си помислихте?... Не, не. Нищо незаконно не бих сторил, вие пък. Няма да я изнася или да я упоая, Боже опази. Вие за кого ме взехте? Не, не, не. Ще я съблазня. Ще я съблазня с цялата деликатност, на която съм способен, докато не я докарам дотам тя да иска да ме насили. Така че не бързайте да звъните в полицията, защото не се знае кой повече ще пострада от това.

ДИРЕКТОР. Не мога да повярвам... С тази идиотщина, която изръсихте току-що, възнамерявате да ме изплашите, така ли?

АНТОНИ. Аз бих се спрял по-скоро на дума като „натиск“. „Страх“, „заплаха“, „ултиматум“ са твърде силни, твърде груби думи. Просто оказвам известен натиск върху вас, това – да. При преговори човек трябва да знае как да си изиграе картите. И аз гледам да се възползвам от моите, тези, които ми е раздала природата, така да се каже. Натискът е допустимо средство. Заплахите – не. Аз не съм мафият от типа: „Ще ти направя предложение, на което няма да можеш да откажеш“. Не, не, не. Както вече споменах, не бих си позволил да наруша законите. Само това оставаше. Не бих посегнал нито на вас, нито на жена ви, нито на когото и да било. Няма да предприема нищо, в което тя не желае да участва. Впрочем повечето рогоносци сяха да са безкрайно благодарни, ако някой като мен ги беше предупредил овреме какво им се пише.

ДИРЕКТОР. Момент така... Ако обичате... Не мога да повярвам, че водя този разговор... Да не би... Какво е това, скрита камера или...?

АНТОНИ. Как така скрита камера?

ДИРЕКТОР. Ами да, наели са ви да ми погодят номер. Това е. Няма как да не е шега.

АНТОНИ. Аз съм напълно сериозен. Не съм като вас – да си играя с парите. С парите шега не бива.

ДИРЕКТОР. Аха... Един вид, искате да ме убедите, че ако не ви дам кредита...

АНТОНИ. Ще прелъстя жена ви, ще си легна с нея.

ДИРЕКТОР. Ха-ха-ха... Ами... Аз... Честно... И таз добра... Сега... Сега вече ме развеселихте... А аз хич не съм по веселието, имайте предвид. Но вие успяхте! Смехория... Ще прелъсти жена ми, ще си легне с нея, мани-мани. Все едно ми съобщава, че ще ходи да си пийне една биричка, като си тръгне оттука. И как ще го направите, ако не е тайна?

АНТОНИ. По обичайния начин.

ДИРЕКТОР. Аха, по обичайния. Ясно. Обичайният начин. И каква е процедурата, ако смея да запитам?

АНТОНИ. Ами... Някой ден попадаш на пътя ѝ. Задаваш ѝ въпрос. Случайно я срещаш повторно, подхвърляш шегичка, за да я разсмееш, и от дума на дума, от лаф на лаф... останалото само се нарежда.

ДИРЕКТОР. Ти да видиш. От лаф на лаф... Детинска игра значи, фасулска работа.

АНТОНИ. Е... Обобщено така звучи съвсем лесно... но то си е процес. Понякога по-дълъг, понякога по-кратък... Както всички процеси.

ДИРЕКТОР. Има си хас. Процесите... То се знае, то се знае.

АНТОНИ. Но същината е, че аз притежавам дар за тези неща. Допадам на жените. Знам как да се държа с тях. И те моментално го долавят.

ДИРЕКТОР. Долавят... С антенките си?

АНТОНИ. Не, не. С интуицията.

ДИРЕКТОР. Фамозната женска интуиция!

АНТОНИ. Именно.

ДИРЕКТОР. Е, стига толкова. Ти, приятелче, имаш време за губене, но аз съм в началото на работния си ден и хич не ми е до майтапи. Ти мен не ме познаваш. Оперирани съм от чувство за хумор и нямаш идея какво съм в състояние да ти причиня, ако още дори половин секунда продължиш да ми лазиш по нервите.

Пауза.

АНТОНИ. Вече сме на „ти“, така ли?

ДИРЕКТОР. Да. На „ти“. Една неволна близост се създаде.

АНТОНИ. Благодаря.

ДИРЕКТОР. Остави това... Въпросът е, че изобщо не съм по шегите.

АНТОНИ. Забелязах.

ДИРЕКТОР. Това, което съм обаче, е... черен колан по карате.

АНТОНИ. Черен? Леле. Това е много, нали?

ДИРЕКТОР. Да. Много е. И сред каратистите с черни колани си имаме един обичай, поточно хоби. Ти може и да не си го чувал, защото хобито е нещо вътрешно, наше си, само за посветени. Значи ние, понеже рядко ни се удава случай да прилагаме на практика онова, което научаваме на теория, имаме навика да се упражняваме върху тарикатите, които се доближават прекалено много до жените ни. А човек, като тръгне да прилага теорията на практика, понякога се увлича и на някой нещастник току му се случува крак, я ръка... Това, имай предвид, става, ако някой се *доближи* до жена на каратист. Да не ти казвам какво може да му се случи, ако тръгне да разправя, че смята да я прекара. Представяш ли си какво може да му се случи?

АНТОНИ (*пауза*). Това вече си е заплаха, нали?

ДИРЕКТОР. Не, не, то е част от нашите „преговори“.

АНТОНИ. О, значи все пак преговаряме.

ДИРЕКТОР. Не! Ни най-малко не преговаряме. Просто ти обяснявам, че ако някога се озовеш на по-малко от един квартал разстояние от моята съпруга, дори да е свършено случайно, ще ти смачкам всички прешлени, които трябва, за да ти излезе носа през задника. Съобщавам ти го, известявам те, не преговарям.

АНТОНИ. Виждам, че наистина обичаш жена си. Още по-добре. Така ще стане по-бързо.

ДИРЕКТОР. Моля... излез. Ставай, изчезвай, омитай се. Ако обичаш. Вдигай гълъбите, не съм в настроение да си общувам с откачалки. И не забравяй: не си играй с огъня дори и на шега. Ако някой път те видя някъде наблизко до... където и да е, да знаеш, че не съм от хората, дето звънят на полицията. Сам се оправям.

АНТОНИ. Ти нали не мислиш, че по този начин ще ме откажеш? Имам предвид... На мен тези неща са ми ги казвали безброй пъти и... Виж... Представих ти ситуацията такава, каквата е, искрено. Аз иначе не умея. Пък и ти не ми оставяш алтернатива. Запънал си се като магаре на мост. А на мен парите ми трябва и нищо няма да ме спре, докато не ги получа. Нали ти казах вече, че си държа на думата. Ако не мога да те убедя, като си легна с жена ти, ще отида една идея по-далеч и ще ѝ внуша да те напусне и да се раздели с теб. И ще се озовеш в някоя гарсониера под наем на Околовръстното, без собствена кола и с някакви трийсет процента от нормалната си заплата, а децата си ще виждаш веднъж на две седмици в определени от съдията дни. Хайде сега – довиждане. Приятен ден и всичко хубаво.

ДИРЕКТОР. Ей ти, ало, задръж малко. Чакай, чакай. Момент. Чакай!

АНТОНИ. Да?

ДИРЕКТОР. Какво каза за...?

АНТОНИ. За кое?

ДИРЕКТОР. Как... Откъде знаеш това?

АНТОНИ. Кое откъде знам?

ДИРЕКТОР. Това за... Това, което каза за гарсониерата под наем...

АНТОНИ. Какво?

ДИРЕКТОР. Това, което каза току-що, е точно същото, което се случи на брат ми.

АНТОНИ. О, на много хора се случва.

ДИРЕКТОР. Да, но не всички заживяват под наем до Околовръстното, за разлика от брат ми.

АНТОНИ. Стига бе. Вярно ли? Казах го просто така. Нямах никаква представа...

ДИРЕКТОР. Какво знаеш за моето семейство?

АНТОНИ. Нищо. Честно. Това го прочетох оня ден във вестника. Че много разведени отивали да живеят в зоната на Околовръстното, защото наемите там били най-ниски.

Във „Вангвардия“, да, там го прочетох. Затова ми дойде на ум.

ДИРЕКТОР. Не ти вярвам.

АНТОНИ. Миналата събота. В раздела „Лайфстайл“. Онази притурка с розовите страници, дето е точно по средата на вестника...

ДИРЕКТОР. Слушай... Ако си ровил да... Ако знаеш някакви неща за моето семейство и си въобразяваш, че по този начин ще изкрънкаш нещо от мен... Повтарям, не знаеш с кого се забъркваш.

АНТОНИ. С черен колан по джудо.

ДИРЕКТОР. Карате.

Антони прави жест в смисъл на „хвани едното, удари другото“...

ДИРЕКТОР. Да не би да познаваш жена ми?

АНТОНИ. Още не.

ДИРЕКТОР. Къде живея знаеш ли?

АНТОНИ. Не. Обаче не е трудно – влизаш в *Гугъл maps* и...

ДИРЕКТОР. Това... Това, дето си щял да си легнеш с жена ми. Надали очакваш да го взема на сериозно.

АНТОНИ. О, надявам се точно така да го вземеш. Понеже аз смятам много сериозно да подхожда. Още като изляза оттук, се хващам на работа. Освен, разбира се, ако не ми отпуснеш кредита.

ДИРЕКТОР. Боже мили... Не знам просто... Слушай, момченце, нямам представа какъв ти е проблемът, но едно ще ти кажа: моята жена за нищо на света не би се впечатлила от авансите на някаква окаяна мижитурка.

АНТОНИ. Ами спокойно тогава. Няма защо да се притесняваш.

ДИРЕКТОР. През ум не ми минава да се притеснявам. Да се притеснявам, ха! Ти за какъв се взе бе? Как изобщо ти хрумна дори за миг, че ще сметна за възможно ти и моята... Тая работа за красавицата и звяра е от приказките, ясно ли ти е? В живота няма шанс да сработи! Трябва да си пълно куку, за да си вярваш. Колкото и... там каквото каза, че имаш.

АНТОНИ. Дар. Притежавам специален дар.

ДИРЕКТОР. Ако ще да притежаваш и дар, и чар, и бар, и фар – никакъв кяр, това е!

АНТОНИ. Има хора, които умеят да рисуват, и такива, които – не... Има хора, които умеят да пеят, и такива, които – не... Аз, скромно казано, умея да се харесвам на жените. Вродено ми е, биологична даденост, отвътре ми идва. Надарен съм с естествен магнетизъм. Няма нужда да полагам каквото и да било усилие. С две думи: талант, заложба.

ДИРЕКТОР. Добре де, с тоя твой биологичен талант не можеш ли, вместо да ходиш по банките да искаш кредити, да си хванеш някоя стара богаташка и да я оскубеш колкото ти е необходимо?

АНТОНИ. Мога, разбира се, но никога не бих постъпил така. Изключено е. И те го знаят, затова ми се доверяват. Аз, ако имам нужда от пари, ги търся в банката, защото такъв е редът в нашето общество. За нещастие обаче – ето: банките отказват да си изпълнят задълженията.

ДИРЕКТОР. Нашето задължение е да даваме кредити на платежоспособни клиенти, чиито неврони са в пълна изправност. Не на безмозъчни като тебе.

АНТОНИ. Нищо против, само че вие промените определението за „платежоспособност“ както ви е угодно. Когато ви изнася, давате кредити наляво и надясно и не се свените да сложите ръка на всичко, с което са обезпечени, а когато не ви изнася, изведнъж започвате да цепите косъма, та да се види отдалеч колко сериозно се отнасяте към вашата работа.

ДИРЕКТОР. Виж какво, нямам никакво намерение да обсъждам макроикономически теми с някакъв тип, който разправя, че ще спи с жена ми. Хайде, върн и сбогом.

АНТОНИ. В това именно се корени големият проблем. Щом съм стигнал до такава крайност, значи съм принуден от финансовата конюнктура. Неолибералната система ни заставя да вършим неща, за които в едно икономически по-уравновесено общество не бихме си и помислили...

ДИРЕКТОР. Така ти хлопа дъската, приятелю, че ще оглушея.

АНТОНИ. ...и наистина съжалявам, че на теб точно се падна да го отнесеш, да знаеш, но все някой трябваше да бъде. Не мисля, че си лош човек, и съм наясно, че ще страдаш. Сигурен съм, че жена ти те обича и че за нея също ще бъде и трудно, и травмиращо... Виж, послушай ме, още не е късно. Помисли за брат си и за това, в какво положение се намира човекът. Нима искаш и ти така да се докараш?

ДИРЕКТОР. Никога няма да се докарам като брат ми.

АНТОНИ. Чудесно: стига да положиш мъничко усилие.

ДИРЕКТОР. То не е въпрос на усилия. Чисто и просто моята жена не е като оная шавлива подлярка, снаха ми.

АНТОНИ. Отиде ли си любовта...

ДИРЕКТОР. Абе никаква любов не си е отивала от брат ми, любовта изобщо не се беше вясвала там, от сто километра се виждаше, че оная флъорца разбира само от корист и разврат. Пак добре че момчето по някое време се усети и я разкара. Без пукната пара го остави, гадината. И накрая, отгоре на всичкото, май се е свалила с вокалиста на групата.

АНТОНИ. О, музикантите много се котират. Сред жените, имам предвид.

ДИРЕКТОР. Още първия ден, като я видях да се задава и да си върти задника, ми светна, че тя нито го обича, нито някога ще го заобича. От скапания първи ден това повтарям.

АНТОНИ. Виждаш ли? Все пак имаш интуиция.

ДИРЕКТОР. Ох, да те вземат мътните... Какво съм седнал да ти се обяснявам?...

АНТОНИ. Не си ти виновен. От мен идва. Веднага вдъхвам доверие.

ДИРЕКТОР. Не! Това, което ми вдъхваш... Не знам какво ми вдъхваш, но...

АНТОНИ. Такива са жените. Понякога успяваш да ги предвидиш, но понякога... поднасят изненади.

ДИРЕКТОР. Е, не и моята. Моята жена не понася и не поднася изненади. Моята жена... В едно съм съгласен с теб, хубава е. Много е хубава и както сам можеш да се досетиш, мъжете винаги са кръжали около нея – като мухи на мед. Щом с никой друг не си е легнала досега, дълбоко се съмнявам, че ще го направи с тебе, колкото ѝ да си фрашкан със скрити заложи. Безупречно скрити, между другото, въобще не ти личат.

АНТОНИ. Защо си толкова сигурен?

ДИРЕКТОР. Защото веднага се вижда бе, човече. Не си Брад Пит. Точно обратното. Ако има нещо на тоя свят, което да е пълна противоположност на Брад Пит, то това си ти.

АНТОНИ. Не, не говоря за себе си. Откъде знаеш, че жена ти не си е лягала с други?

ДИРЕКТОР. Просто знам.

АНТОНИ. Плащаш, за да я следят, така ли?

ДИРЕКТОР. Не. Глупости. Как ще плащам, за да я следят?

АНТОНИ. Тогава?

ДИРЕКТОР. Какво „тогава“?

АНТОНИ. Нямах доказателства.

ДИРЕКТОР. Не, нямам доказателства, обаче...

АНТОНИ. Някои жени изневеряват на мъжете си всяка седмица, а на тях и през ум не ми минава да се усъмня. От опит зная.

ДИРЕКТОР. Моята жена не изневерява.

АНТОНИ. Хей. Хей, хей, хей.

ДИРЕКТОР. Какво?

АНТОНИ. Хвана ли се? Сам се хвана, с двата крака.

ДИРЕКТОР. Какво имаш предвид?

АНТОНИ. „Моята жена не изневерява.“ Звучиш много убедително, само дето нямаш доказателства. Нямах гаранция.

ДИРЕКТОР. Абе моля ти се...

АНТОНИ. От чиста проба доверие го казваш. Е, щом можеш да се довериш на жена си, без да слагаш нищо в другото блюдо на везните, можеш да се довериш и на мен и да ми отпуснеш кредита. Прав ли съм, или не съм?

ДИРЕКТОР. Да, но ти не си ми жена, а един нещастен навлек, и това тук не ми е бащиния, а Спестовната каса, не се ли усещаш? Аз моята жена я познавам от двайсет години. А тебе те знам от двете ти посещения в този офис и да ти кажа, от общия им брой две са ми в повече.

АНТОНИ. Извинявай, но въпросът не е количествен, а качествен.

ДИРЕКТОР. Не. Въпросът е силно количествен.

АНТОНИ. Чудесно тогава. Да говорим за количества. С каква честота се любите обикновено?

ДИРЕКТОР. С каквата честота, бързина и мощност ни текне.

АНТОНИ. Просто исках да видим дали количествено...

ДИРЕКТОР. За твое сведение, велики съблазнителю, и количеството, и качеството са ни предостатъчни. Абе ти... Абе... Абе не виждаш ли, че си губиш времето, а губиш и моето, не загръваш ли, че твоят „натиск“ и цялата тази история нямат никакъв смисъл? Опитай се да си размърдаш мозъка, момче. Хайде, ще ти помогна. Ей така, хипотетично. Да си представим за миг, че стане както ме заплашваш, че ще стане. аз не ти давам кредита (много ясно, че няма да ти го дам!) и ти, прероденият Казанова,

въплътеният дон Жуан (е, по-скоро дон Домат, но от мен да мине), та отиваш ти при жена ми с танцова походка, разпръскваш обаяние и изрекъл-недоизрекъл „не е ли истина, о, ангеле любовен...“, тя вече е прелъстена и обладана от твоя милост. Дори ако можеше това да се случи, какво те кара да си мислиш, че при такова положение бих ти дал пари? Тъп ли ти изглеждам?

АНТОНИ. Ти ще си готов на всичко, за да се върне тя при тебе, а аз, веднага щом ми дадеш кредита, ще се постарая да се прибере. Имаш думата ми.

ДИРЕКТОР. Да бе, нали, думата...

АНТОНИ. Най-много се надявам обаче да не стигаме дотам. Надявам се да се вразумиш, да вникнеш в това, което може да ти се случи, и да си промениш мнението. А с Казанова и дон Жуан нямам нищо общо, моят стил е съвършено различен. Аз съм доста по-... Как да се изразя... Доста по-местен.

ДИРЕКТОР. О, нима? Значи съм обречен и това си е... Щом си по-местен... Няма какво да се прави. Жена ми, види ли местен, все едно кой и къде, и автоматично се възбужда, горката, не може да го избегне. И да не мислиш, че не си дава сметка? Напротив, като се залости вкъщи, с дни не излиза, защото, нали се сещаш, излезе ли на улицата, я заварва пълна с местни и просто полудява... Ох, леле, сега ми светна вече: ще ми разкажеш играта. Ще ми вземеш жената, ще ми съсипеш живота. А аз ще гледам и нищо няма да мога да направя. Ти си *местен*!

АНТОНИ. Шегувай се, щом искаш, но това те чака.

ДИРЕКТОР. „Това те чака...“ – рече гласът свише, слава тебе, господинчо, и нине, и присно, и во веки веков, амин... Извинявай, но... ти този номер във всички банки ли го изпробва?

АНТОНИ. Не.

ДИРЕКТОР. Значи театро̀то е само за мен?

АНТОНИ. Истината е, че минах през пет банки и петима директори на кредитни отдели и ти се оказа единственият, който държи снимка на семейството си на бюрото. Това всъщност ми повлия.

ДИРЕКТОР. Ти да видиш.

АНТОНИ. Но не се чувствай виновен. Вината, вече ти го казах, е на неолибералната система.

ДИРЕКТОР. Да, да, няма съмнение... Не съм и предполагал, че така ще ми започне денят.

Ако не друго, поне е оригинално. Впрочем аз също мога... Добре де, ако ти кажа например, че не ми пука дали ще спиш с жена ми и че ако ме отгървеш от нея, ще ми направиш услуга, че не мога да я трая вече и всеки ден се прибирам вкъщи все по-късно, само и само да не говоря с нея, че когато си лягам, си запущвам носа, понеже от миризмата ѝ ми призлява, а когато ставам, първото, което поглеждам, е дали случайно не съм извадил късмет и не е хвърлила топа насън... Тогава какво? Какво става със завоевателската ти стратегия?

АНТОНИ (*пауза*). Не е вярно.

ДИРЕКТОР (*пауза*). Не. Не е.

АНТОНИ. Ти обичаш жена си. При това от сърце. Ако те изостави, ще полудееш от мъка.

ДИРЕКТОР. Жена ми никога няма да ме изостави.

АНТОНИ. Така или иначе, дори да не я обичаш толкова, нищо особено не се променя, ефектът от раздялата е опустошителен. Аз ще се погрижа добре да я подуча... Тя как се казва впрочем?... Няма значение, сама ще си каже. Та мисълта ми беше, че тъй като вече имам известен опит в тези въпроси, така ще я посъветвам, че да извлече максимална полза от развода. Известно ли ти е, че повечето от мъжете, които се хранят в кухните за бедни, са разведени и покрай развода са изгубили всичко? То е ясно: убеден си, че с тази хубава служба, която имаш, никога няма да стигнеш до подобни крайности. Само дето те повечето също са имали хубави служби, но депресията от

разрива така ги е ударила, че са изгубили и тях. А в твоя случай веднага се вижда, че ще страдаш, при това много. Виж брат си.

ДИРЕКТОР. Да не си споменал повече брат ми.

АНТОНИ. Отсега си ви представям двамата, във вашата квартирка на Околовръстното, да си пържите омлет от две яйца на туристически котлон...

ДИРЕКТОР. Какво каза?

АНТОНИ. Кога?

ДИРЕКТОР. Това изобщо не е смешно... Кой си ти всъщност?

АНТОНИ. Знаеш ме де. Досието ми е пред тебе.

ДИРЕКТОР. Ти се познаваш с брат ми!

АНТОНИ. Аз? Нищо подобно, *ти* ми каза, че имаш брат.

ДИРЕКТОР. Околовръстното можеше и да е съвпадение, но туристическият котлон вече не е.

АНТОНИ. Котлонът ли?

ДИРЕКТОР. Да, походният газов котлон на брат ми!

АНТОНИ. Значи вярно си готви на туристически котлон, така ли?

ДИРЕКТОР. Да.

АНТОНИ. Бре, бре... Каква случайност... Аз просто се шегувах и нали тръгнах да описвам картина на изпаднал начин на живот, така де, как да не сложиш вътре и туристически котлон...

ДИРЕКТОР (*звъни по телефона*). Жауме? Здравей, аз съм... Да, всичко е наред. Слушай нещо да те питам. Ало, чуй ме, моля ти се... Можеш ли да оставиш пианото за момент?... Благодаря. Познаваш ли един тип на име... Антони Висенс?... Не ти звучи познато значи... Не, по работен въпрос. Един клиент. Както разговаряхме, ми се стори, че знае някакви неща за теб... Ами къде живееш, как живееш... О, да, така се получи, че те споменахме... Е, какъв разговор да е бил, никакъв, нормален, от тези, дето всеки ден ги водя... Естествено че говоря за много неща в работата, за какво ли не... Чакай сега, слушай, този тип... Значи слаб, чернокос, към петдесет години...

АНТОНИ. Четирийсет и осем.

ДИРЕКТОР. Четирийсет и осем години, метър шейсет и...

АНТОНИ. Седемдесет.

ДИРЕКТОР. Метър и седемдесет... Най-обикновен. Антони Висенс му е името... Нямам никаква представа откъде може да се познавате... (*Към Антони.*) Откъде може да се познавате?

АНТОНИ. Не знам.

ДИРЕКТОР (*по телефона.*) Какво казваш? (*Към Антони.*) Да си свирил във вокално-инструментален ансамбъл „Камбанките“?

АНТОНИ. Не. Не ставам за музикант, нямам слух...

ДИРЕКТОР. Ох, и аз вече не знам какви ги говоря... (*По телефона.*) Жауме, зарежи.

Просто исках да видя дали името ти звучи познато... Да, да. Добре съм, добре съм.

Супер съм. Хайде, чао. (*Към Антони.*) Започнах да изписквам покрай тебе. Не знам дали си даваш сметка.

АНТОНИ. Виждам аз, виждам. И то без реална причина, ако позволиш да отбележа. А какво ти струва да отпуснеш един кредит повече?... Замисли се само. Да се върнем към това, което си говорихме преди малко. Замисли се за конюнктурата, за генералното положение на света и на икономиката. Рано или късно банките ще отидат на кино, това е ясно. Задлъжнели сте помежду си и скоро ще се сринете едни след други като плочките на домино, и никой няма да може да спре падението ви, сам знаеш, че е така. Не след дълго пред вратата на кабинета ти ще се вие опашка от хора, които ще си искат парите от влоговете, а ти ще трябва да се барикадираш вътре, за да не те изядат с парцалите... Неизбежно е, така че какво толкова? Отпускай кредити, човече! На мен, на

съседите, на семейството, на приятелите, на самия себе си, на всичко живо. Не се стеснявай. Хората ще ти бъдат признателни. Възползвай се от последните издихания на неокapиталистическата система за един жест, който ще те възвиси. Стани герой!

ДИРЕКТОР. Герой.

АНТОНИ. Да, човек, който разчупва статуквото, прокарва нови пътища, преодолява препятствия...

ДИРЕКТОР. Истината е, че... Защо не всъщност? Щом мога...

АНТОНИ. Точно така: защо не? Прояви кураж, отърси се от всичко, на което робуваш – никому нищо не дължиш, от нищо не се боиш. Ти не си като другите, не. Ти си щедър и способен да носиш радост на хората. До болка познатият ни свят, който се основава на финансовата икономика, при всички положения ще рухне, дори ако ти, в твоя скромнен кабинет, продължиш да затагаш кранчето на кредитите. Тези неща не ги решаваме ние, не са от този свят, зараждат се някъде в стратосферата, далеч от всяка жива материя. Нито ти, нито аз сме в състояние да влияем върху тези процеси. Всъщност не, аз не съм, но ти си друго. Ти имаш инструмент, с който можеш да промениш много неща: твоя подпис. Подписвай молби за кредити, приятелю. Остави следа за бъдните поколения.

ДИРЕКТОР. Колко му е...

АНТОНИ. Нищо няма да ти коства.

ДИРЕКТОР. Аз мога да взема нужните решения.

АНТОНИ. Затова си тук!

ДИРЕКТОР. Да отворя кранчето и...

АНТОНИ. Ти можеш!

ДИРЕКТОР. Да удавя квартала в пари...

АНТОНИ. Именно. Всички ще те обичат, ще ти организират купони изненада...

ДИРЕКТОР. Не си падам по купоните изненада.

АНТОНИ. Няма значение. Важното е, че ще ти се възхищават. Като те срещнат на улицата, ще казват на децата си: „Виждаш ли, тати, оня чичко? Благодарение на него си имаш автомобилче с дистанционно!“.

ДИРЕКТОР. Автомобилче.

АНТОНИ. С дистанционно, да. Можеш да сбъднеш мечтите на хората.

ДИРЕКТОР. На малки и на големи.

АНТОНИ. С един подпис само.

ДИРЕКТОР. Като Дядо Коледа.

АНТОНИ. Като на рожден ден.

Пауза.

ДИРЕКТОР. Боже, Боже... Най-сетне ми просветна... Това е, няма съмнение... Разбрах най-накрая. Ти ме мислиш за кретен!

АНТОНИ. Ни най-малко.

ДИРЕКТОР. Напротив, о, напротив. Мислиш го. Сигурен си. Дошъл си за кредит с някаква безумна стратегия точно защото това си мислиш. „Тъй като този е кретен – видях го вчера и на такъв ми заприлича, – ще му кажа, че смятам да употребя неговата съпруга по предназначение, той ще се посере от страх и ще ми даде парите.“ Това ти е планът, нали? Още вкъщи си го измъдрил. Но човек идва с такъв план от къщи само ако е убеден, че насреща си има пълен идиот. И сега, като видя, че тая струнка някак си не успяваш да ми я дръпнеш, се опитваш да ме замаяш с приказки за икономика, стратосфера и героизъм, което обаче също се дължи на факта, че ме смяташ за малоумен. Защото в противен случай нямаше дори да се пробваш. Ако ме възприемаше като сериозна, адекватна личност, която никога не би дала и пукната пара на такива

като тебе, ти нямаше да продължиш да ми се качваш на главата и да ми губиш времето с автомобилчета и дистанционни. Искам да знаеш, че от всичко днес, от целия ни разговор, нещото, което най ме засегна, е именно това. Не. То е *единственото*, което ме засегна. Свикнал съм на какво ли не. Тези, дето ми идват тук за пари, са готови на всичко – един коленичи, друг ридае, жени си разкопчават блузите, мъже ми целуват ръце, дечица мигат насреща ми с омърляни физиономии и опърпани дрешки. И въпреки всичко някак успяват да запазят уважение. Никой никога не се беше отнасял към мен като към царя на тъпаците, никой никога не беше имал наглостта да ме подцени чак толкова. Аз не искам хората да се страхуват от мен – тук съм, за да им оказвам помощ. Само че много държа да разбират моите отговорности и да ги зачитат. Ако сметнат за нужно да се унижават, да се унижават, но да е искрено, без задни мисли, без да обиждат моята интелигентност, с достойнство. Не като теб.

Пауза.

АНТОНИ. Ти май не ми вярваш... Мислиш, че е мамка.

ДИРЕКТОР. Моля?

АНТОНИ. Мамка.

ДИРЕКТОР. Чия?

АНТОНИ. Моля?

ДИРЕКТОР. Ти чия мамка спомена току-що?

АНТОНИ. Ах. Традиционното значение на думата „мамка“ не идва от „мама“, а от „мамя“.

Тоест „мамка“ или „мамец“ е онова, с което прилъгваш. Рибарите все още я ползват вместо „стръв“, а понякога и ловците, вместо „мюре“. Можех да кажа „Мислиш, че блъфирам“ и въобще нямаше да забележиш думата на английски, но от тази на собствения ти език подскачаш. В днешно време „мамка“ звучи грозно, но ако всички започнем да я употребяваме правилно, тя лека-полека ще укрепне и ще се върне в езика. Защото вината за неговото обедняване е само на тези, които го говорят. Вземи думата „правя“ – сега се употребява наред: правя чай, правя бебе, правя спорт, правя революция. А едно време човек е можел и да *върши* нещо, и да *чини*, и да *струва*... Следващия път недей да казваш „да направя“, кажи „да сторя“.

Пауза.

ДИРЕКТОР. Виждаш ли как се държиш с мен като с кретен?

АНТОНИ. Защо?

ДИРЕКТОР. Ами тоя тон... „Недей да казваш *да направя*, кажи *да сторя*...“ Все едно страдам от треснал аневризъм в мозъка.

АНТОНИ. *Аневризма*. Женски род е. И не може...

ДИРЕКТОР. Край, стига. Дотук беше. Вън.

АНТОНИ. Сигурен ли си?

ДИРЕКТОР. Наигра се. Баста.

АНТОНИ. Повтарям: всичко, което ти казах...

ДИРЕКТОР. Не, няма никаква нужда да повтаряш. Вече знам. Като излезеш оттук, ще разучиш къде живея, ще причакаш жена ми край входа, ще я съблазниш с твоите стратегии за тъпанари и с това ще съсипеш живота ми. Схванах.

АНТОНИ. Тези пари ми трябва.

ДИРЕКТОР. Аха, ясно, чудесно. Хайде. Всичко хубаво.

АНТОНИ. Само една дума още.

ДИРЕКТОР. Да, да, и това схванах. Твоята „мамка“.

АНТОНИ. Не, нямах това предвид. А и не съм си служил с мамка.

ДИРЕКТОР. Аре, аре, аре, марш.

АНТОНИ. Не след дълго, когато двамата с жена ти одерем десет кожи от тебе, ще си спомняш този ден и ще съжеляваш, че не си ми повярвал.

ДИРЕКТОР. Край, казах ти. Не те знам за кого се смяташ и не желая да знам.

Единственото, което искам от теб, единственото, за което те моля, единственото, което ми е нужно, е да не те чувам никога повече. Върви си. Ако обичаш.

АНТОНИ. Значи няма кредит?

ДИРЕКТОР. Не бе, мама му стара, няма! Как, по дяволите, да ти го кажа, че най-после да разбереш и да ме оставиш на мира? Обирай си крушите от офиса ми веднъж завинаги. Единственото, с което ще си тръгнеш оттук, е един книгоразделител и една найлонова торбичка с нашето лого. Нищо друго няма да изкопчиш от мен. Никога. Заклевам ти се. Даже съм ти го написал в документите. Ако държиш, ще повикам нотариус да го завери, ще го преведа на няколко езика и ще се помоля дядо Боже да слезе със свитата си от ангели небесни да го потвърди и благослови. Ако се наложи, мога и да си татуирам задника специално за тебе, по едно НЕ на всяко полукълбо, така че добре да видиш с какъв избор разполагаш. „НЕ“ или „НЕ“. На мен лично ми се струва, че в такъв отказ не остава нищо неясно, нищо неразбираемо. Или го искаш в стих? „Тоя кредит ще вземеш когато / го подпиша на куково лято.“ Друго? Да го парафираме с кръв? Да ти се намира нож? Шшш, замълчи, сетих се какво е най-доброто. Ще изровя някой покоен роднина и ще го докарам с такси дотук, за да се врека пред него, теб и вечността. Това дали ще е достатъчно? Не ми хрумва как другояче да те убедя, че няма да я бъде тази. Заклевам ти се, разбрах прекрасно с какво ме заплашваш. Наясно съм с всичко, което чака злочестата ми съпруга, и въпреки това нищо няма да ти отпусна. Нито стотинка. Ако ще да ме изтезаваш, ако ще да ме затвориш за четири години в Гуантанамо с оранжева маска на главата и денонощно да ме изнудваш на арабски, аз никога и при никакви обстоятелства, дори под въздействието на най-тежки наркотици, няма да ти дам и помен от заем.

АНТОНИ. И все пак, нещо в тона ти ме усъмни...

ДИРЕКТОР. Какво те усъмни пък сега?

АНТОНИ. Стори ми се, че в думите ти има известна неохота...

ДИРЕКТОР. О, не, възможно най-охотно ги изрекох. С огромно желание. С наслада. С искрена радост, ясно съзнание, по собствена воля и от дън душа.

АНТОНИ. Това, което им слагат в Гуантанамо, не е маска, а качулка, даже *качул*, понеже не е зашито за дрехата. Да знаеш за в бъдеще... Всъщност няма значение. Чудо голямо. Нещата се избистриха. Аз, от моя страна, също нямам нищо да добавя. Единственото, което мога да сторя, е... да ти дам още една възможност.

ДИРЕКТОР. Боже мили, спаси ме или ми вземи душата... Защо работата в банка се смята за голям късмет?

АНТОНИ. Е, добре. Надявам се да знаеш какво правиш. Обричаш се на страдание.

Довиждане. (*Излиза.*)

ДИРЕКТОР. Ненормалник с ненормалник... Такива като него съществуват на света само за да има от всичко по малко... „Ще си легна с жена ти, тази тука, на снимката..."

(*Директорът прави едно-две кръгчета из кабинета, вдига слушалката на телефона и набира.*) Здравей, мило... Не, не, нищо не се е случило. На работа съм. Просто исках...

Абе току-що стана нещо странно и как да ти кажа... стори ми се, че е най-разумно да ти звънна, защото... Чакай да видим как да ти го обясня... Дойде един човек тук, в офиса, да иска кредит, и аз не му го дадох... Защото не отговаряше на условията: няма нито гаранتي, нито имущество и не... Все едно, работата е там, че този тип беше леко...

Според мен абсолютно безобиден, просто леко смахнат, но все пак трябва да ти се обадя, защото той ми каза... Знам, че ще ти прозвучи откачено, обаче щом го е казал, мисля, че е най-добре и ти да знаеш... Чакай де, чакай, ей сега... Ще ти го кажа както

той ми го каза, едно към едно, става ли?... Значи, той ме заплаши, че... Понеже на бюро̀то има снимка с теб и децата, тази, която ми подарихте, и той я видя, и... Не, не, не, децата нямат нищо общо, нищо им няма на децата. За теб става въпрос... Да... Добре... Ще ти го кажа с неговите думи. Буквално. Каза, че ако не му отпусна кредита... ще си легне с теб... (Пауза.) Лаура? Лаура? Там ли си, мило?... Да. Заяви, че ще те прелъсти и ще си легне с теб. Сигурно е искал да ми се подиграе или да ме нервира, не знам, не разбрах – надали си е въобразявал, че като ми каже нещо такова, ще му дам пари, но все пак ми го каза и... Виж, не смятам, че нещо може да се случи, защото, както споменах, ситуацията беше съвсем нелепа, просто ми се стори важно да ти кажа, ей така, за всеки случай... Ами ако например ти се лепне някой непознат и почне да ти ръси смешки, за да те разприказва... може да е същият, кой знае... Да, да, и аз това си помислих отначало, но не върви да се обадя в полицията. Нямам сериозна причина. Той не те е заплашвал, не е казвал, че ще те нападне или нарани... Не, не, нищо подобно, за миг не е отварял дума... Той всъщност разправяше, че щял да те накара да се влюбиш в него, да те съблазни, разбираш ли, и ако и тогава не съм му дадал кредита, щял да те убеди да ме напуснеш... Заради него сигурно – предполагам, че това е имал предвид: че ще ме напуснеш, за да се събереш с него... Да бе, да, безумно беше. Безумно. Хвалеше се, че имал заложби, талант на донжуан или нещо такова... Какво представлява ли? Защо?... Ааа, в случай че го срещнеш, ясно. Ами нищо особено – слаб, чернокос, на около пет... четирийсет и осем години, има-няма метър и седемдесет. Невзрачен. Казва се Антони Висенс. Един от многото. Да речеш да е някой Брад Пит, иди-дойди, а той – никакъв, обаче говори едно самоуверено... Честно, съвсем на сериозно се беше взел – слушах го и си викаш: брееей, този тук май наистина си вярва, че може да свали жена ми... Ами какво да му кажа? Казах му очевидното: че не е в ред. По едно време даже ме разсмя, направо взех да си мисля, че ми правят скрита камера, нали знаеш... Добре де, какво друго да си помисля, като дойде някой и ме залее с куп врели-некипели?... Както и да е, сигурен съм, че тази история няма да има продължение, просто исках да ти я разкажа, нищо че е пълна идиотщина. Иначе цял ден щях да съм на тръни... Не, нямам негова снимка. Откъде-накъде да имам? Имам му данните, но не и снимката. Изобщо не ми хрумна да го снимам с мобилния, какво да правя... Не бе, жена, няма за какво да се тревожиш. Не вярвам да се появи друг път. Не, не го мисли повече. Просто бъди нащрек... Не, глупости, никакво нащрек, не ме слушай – ти си карай нормално и не се коси... Нищо по-конкретно не ми е казвал, не... Е, щял да те срещне някъде уж случайно, да ти подхвърли някаква шегичка, за да те разсмее, и оттам нататък – раз-два, всичко щяло само да се нареди. Да се смееш ли, да плачеш ли. Имал, вика, естествена предразположеност, която жените долавяли... Нали ти казвам – куку. Бъди спокойна, става ли? Трябва да затварям, че цялата сутрин ми отиде, нищо не успях да свърша днес... Хайде, чао, мило, обичам те... Какво? Да, да, тук съм, кажи... Не, не ти затварям де, нали разговаряме, значи не съм затворил... Питай, питай... Колко пари ли?... Защо искаш да знаеш?... Добре... Беше подал молба за три хиляди евро. Да, три хиляди... О, „само“, „само“. Миличка, той жив гарант нямаше, нямаше и... Чакай, душа, да се разберем: нищо не съм заложил на карта заради тези три хиляди, казах ти, че нищо няма да последва... Разбира се, че можех да му отпусна кредита при добро желание, само дето той не беше платежоспособен и му личеше от километър разстояние, обикновен перко... Виж, чакай, ало, Лаура... Не, не си права, задръж, не са три хиляди евро в замяна на твоята безопасност, тези неща изобщо не са на един кантар... Не, как можа да го кажеш това: *продал съм те евтино!*... Нито съм те продавал, нито съм те предавал, камо ли евтино. Не е въпрос за количество. Ако ми беше поискал един милион евро, по-различно ли щяха да стоят нещата?... Хубаво, три хиляди евро за теб са нищо, но аз не мога да давам пари без гаранция, че ще се върнат – нито три хиляди, нито сто... Много ясно, че не бих му отпуснал и кредит от сто... Мило,

не казвам това – естествено че си ми безкрайно по-скъпа от сто евро, от три хиляди евро, от... Любовта не се пресмята в евро... Абе не съм те излагал на никаква опасност, да му се не види, нищо няма да ти се случи! Лаура, единственото, което трябва да направиш, ако този тип действително се появи и се опита да те заговори, е да го отрежеш и готово... Какво?... И ще му се разсмееш на шегичката, така ли?... Мене? Защо мене ще отрязваш? Какво говориш... Какви глупости говориш?... Не, хич! Слез да го чакаш долу на входа, щом искаш, само дето няма да дойде, защото блъфира и те ползва за при... За мамка, ти си неговата мамка... Ей, Лаура, не затваряй. Лаура! Лаура? Лаура...? (*Затваря.*) Мамка.

Затъмнение.

Директорът на кредитния отдел говори по телефона от кабинета си. Държи чашка кафе. На бюрото има още четири чашки, вече празни.

ДИРЕКТОР. Проблемът е, че от четири дни живея на хотел, сам като куче, нощем не мога да мигна и главата ми ще прегрее от мислене... Да не говорим, че ми излиза адски солено... Става въпрос за няколко дни у вас, не повече, докато на Лаура ѝ мине... Ами защото си ми брат, затова. При кого да ида, ако не при тебе?... Не знам още. За няколко дни, няма да е дълго. Всеки момент ще се оправим с нея. Тя днес ми прати есемес и... Какво, какво?... Как така ще се изнасяш от квартирата?... *(Звук за получено съобщение от мобилния телефон на директора. Той го поглежда, докато продължава да говори.)* И къде смяташ да живееш?... Да, мобилният ми беше. Нищо, *уотсап*. Съобщение от Пау. Та къде смяташ да... Как кой Пау? Твоят племенник, моят син. От два дни ми дава зор да сме говорели за майка му... То се знае, проблемите на родителите се отразяват зле на децата, всяка караница ги травмира... Защото още не искам да го обсъждаме. Като оправя нещата – още мъничко и ще стане, – тогава ще... Какво? И ти искаш да говорим? Е нали говорим?... А, лично значи. Ами хубаво, като дойда у вас, ще е лично... Слушай, ти кога смяташ да се изнесеш от там?... Скоро, но не знаеш кога. Добре де, значи междувременно мога да дойда, нали? Надали ще е за повече от два-три дни. Бях тръгнал да ти казвам, че Лаура днес ми прати есемес. Добър знак, не мислиш ли?... Какво пишеше в него ли? Ето: „Събрах ти нещата в кашони в гаража...“. Не бе, сериозно, добър знак е... Защото си общува с мен!... Не, не, не е цялото, пишеше още: „Ела в събота, между дванайсет и един ме няма“... Напротив, всъщност ми казва кога си е вкъщи със сигурност. Казва ми: „В събота между дванайсет и един ме няма, така че ако искаш да се видим, ела преди или след това“. Класика бе!... Не се залъгвам. Сигурен съм, че като си поприказваме с нея, ще се разберем... Просто на такъв разговор трябва да ида подготвен, а в момента не съм особено... Както и да е, ще ти обясня довечера; въпросът е, че цялата лудница стана заради едно недоразумение и аз смятам ей сега да го ликвидирам... *(На вратата се чука. Директорът не спира да говори, докато отива до вратата и я отваря. Антони е. Кани го с жест да влезе.)* Слушай, дай да се разберем най-после: да идвам ли у вас, или какво? Да, да, докато се изнесеш... Супер, благодаря ти. Дължа ти услуга... Хайде, ще те оставям, че имам посетител. До скоро, чао. *(Към Антони.)* Заповядай, моля. Сядай, сядай.

АНТОНИ. Не очаквах да...

ДИРЕКТОР. Благодаря ти, че дойде. Сериозно. Искрено ти благодаря. Виж, ще карам по същество. Много мислих за нашата среща преди няколко дни и... Е, струва ми се, че бях излишно строг с теб, излишно стриктен. Кафе? Чайче? Лайка? Не? Съвсем нищо ли?... И сега имам чувството... впечатлението... намирам, че ти беше прав за едно от нещата, които ми каза. Като директор на отдел „Кредити и риск“ аз имам известно... пространство... марж за... поле за самостоятелно действие... така де, „поле“ е думата, няма какво да го въртя и суча. И предвид това мое *поле*, аз размислих... видях... реших в крайна сметка да ти отпусна кредита, който ми искаше.

АНТОНИ. Леле, вярно ли?

ДИРЕКТОР. Да. И не само това. Прецених също така, че три хиляди евро са жълти стотинки и с тях си точно доникъде. Затова смятам да ти дам... десет хиляди евро.

АНТОНИ. Десет хиляди...? Не знам какво да кажа. Това е...

ДИРЕКТОР. Проява на доверие. Нали искаше доверие? Ето, имаш го. Подпиши се и готово.

АНТОНИ. Ами... ще се подпиша, как. Разбира се, че ще се подпиша... Слушай, аз онзи план с жена ти тепърва щях да го задействам, но ти добре постъпваш, така е много по-здравословно за всички, браво, ще си спестим куп проблеми.

ДИРЕКТОР. Не го правя заради твоя план. Изобщо не ме е страх, че ти и жена ми... Не е заради това.

АНТОНИ. Тогава защо?

АНТОНИ. Не ти трябва да знаеш. Искаше кредит, нали? Подписвай тогава.

АНТОНИ. Да, да, просто не разбирам... Дали всичко е точно в книжата?... *(Прелиства документите в папката пред себе си.)*

ДИРЕКТОР. Прочети ги от А до Я, ако имаш съмнения...

АНТОНИ. Наистина не разбирам как...

ДИРЕКТОР. Нали ти казах. Размислих. Поблъсках си главата и...

АНТОНИ. И...

ДИРЕКТОР. Абе майната му, какво толкова има за криене. На тебе мога да ти кажа, защото... Добре, първо на първо, за миг не ми е хрумвало, че ти и жена ми действително... Но нещата в момента са малко по-различни от преди, понеже...

Намирам се в деликатна ситуация. Така се получи, че жена ми... Жена ми ме изхвърли от къщи.

АНТОНИ. Хайде бе! Сериозно?

ДИРЕКТОР. И в известен смисъл това стана заради теб, заради твоя кредит. Всичко се обърка след твоето идване тук. Същия ден. Обясних ѝ по телефона в най-общи линии какво сме си говорили и тя, не знам защо, изведнъж се разсърди... и като се заинати... Когато се прибрах вечерта, нещата още повече загрубяха и в крайна сметка се наложи да се изнеса.

АНТОНИ. Стига бе. Просто нямам думи... Но да знаеш, че не съм...

ДИРЕКТОР. Знам, знам... Не си ти виновен, че така стана... макар че от друга страна, ти се оказа... капката. Нали казват, че чашата преливала от една капка. Е, ти си капката, която предизвика потопа. Преди малко по телефона се уговорях с брат ми да ида при него, в квартирата, за следващите няколко дни. Обаче като се оправим днес с тебе, всичко ще си дойде на мястото, сигурен съм.

АНТОНИ. Брат ти, музикантът.

ДИРЕКТОР. Да. Точно както ти ми го описа. От днес – на Околовръстното. Аз, брат ми, пианото и туристическият котлон.

АНТОНИ. Съжалявам.

ДИРЕКТОР. Тя сигурно отдавна ми е набираща... Сещаш ли се като ме попита оня ден за количествената част... Истината е, че от два месеца не сме... Не сме. Аз си мислех, че е... Не знам, жените понякога... Ох, да ти кажа, от четири дни не съм си вкъщи и се чувствам тотално разбит: не мога да спя, не знам къде да се даяна, какво да захвана... И си помислих... Щом всичко тръгна от този кредит, щом жена ми се обиди, че „съм я продал евтино“, като не съм ти дал трите хиляди евро... Ами да ти ги дам тогава. По дяволите регламентът. Давам ги, при това не три, а десет хиляди, пък каквото ще да става, нека види Лаура, че не съм... Че се променям. Как ти се струва?

АНТОНИ. Ами знам ли... Как да кажа...

ДИРЕКТОР. Не се ли радваш, че ти отпускам тези пари?

АНТОНИ. Да, да, да, и още как, страхотно се радвам. Прекрасно е. Велика идея. Прав си. Подписвам се, даваш ми кредита и всичко си идва на мястото, то се знае. Хитър план. Съгласен, вътре съм. Къде трябва да...?

ДИРЕКТОР. Ето тук, отбелязал съм ти с чавки, в края на всяка страница.

АНТОНИ. Хайде, подписвам, подписвам. *(Антони започва да подписва книжката.)* Аз ще си получа кредита, жена ти ще е отново щастлива... Всичко ще тръгне по мед и масло.

Как иначе. Тя ще види, че се променяш, и всичко ще се нареди. Страхотна идея. Блестящо. Върхът.

ДИРЕКТОР (*пауза*). Ти будалкаш ли се с мене?

АНТОНИ. За кое?

ДИРЕКТОР. Физиономията ти е една... Мислиш, че това е пълна глупост, нали? Мислиш, че няма да послужи за нищо.

АНТОНИ (*докато подписва*). Ннне... Мисля, че постъпваш по възможно най-правилния начин. Тя високо ще оцени такъв един жест. Бъди сигурен. Това, което правиш, е много... Как да се изразя... Много... Много! А когато човек така много... Понякога един жест струва повече от хиляди... Готово. На всички чавки подписах. Сега какво, да си отворя сметка при вас, за да ми преведете парите, или...?

ДИРЕКТОР. Не, момент, не е готово. Остава и аз да подпиша.

АНТОНИ. Ами действай тогава. Най-отдолу на всяка страница, ето. Където ти пише името. По едно подписче и край на притесненията.

ДИРЕКТОР (*пауза*). Прав си. Какво съм говедо. Наистина няма смисъл, прав си.

АНТОНИ. Как ще съм прав, като нищо не съм казал?...

ДИРЕКТОР. Но показа. С отношение... „Блестящо. Върхът.“ Нищо няма да излезе от това с кредита.

АНТОНИ. Ама какво отношение... Не мога да си представя как ще се развият нещата.

Наистина. Нямам идея. За нищо. Но човек е длъжен да опита, нали така? Да дерзае. Аз на твоето място щях да подпиша и ако стане, стане... Нищо чудно да...

ДИРЕКТОР. Не, не, трябва да съм сигурен... Чувствам се... Разбери, на прага на отчаянието съм. Три нощи не съм спал, не мога да мисля за нищо друго освен... Но от кредита явно няма да има полза. Не знам как изобщо ми хрумна...

АНТОНИ. Разбира се, че ще има полза. Ти ми дай парите и ще видиш как добре ще се получи... Тя ще забележи... ще осъзнае... Ще прозре. Ще има полза, ще видиш.

Подпиши. Не го мисли.

ДИРЕКТОР. Не, не. Какъв съм идиот... пълен идиот, смешник... Извинявай, че те разкарах напразно.

АНТОНИ. Чакай сега... Да не прибързваме. Добре. Като казах „блестящо“ и „върхът“, може би малко преувеличих. Съгласен съм с тебе. Но нека не бием отбой по средата на пътя. Не всичко е изгубено.

ДИРЕКТОР. Съмнявам се. Ами ако е?

АНТОНИ. Ти не унивай! Можем... Можеш... Мога... Слушай, хайде да направим така. Аз това иначе никога не бих ти го предложил, но... Чуй ме добре. Помниш ли, че ти споменах за един мой... дар.

ДИРЕКТОР. Който аз нямам.

АНТОНИ. Не се знае. Може и да го имаш.

ДИРЕКТОР. Знае се, знае се. Уверявам те, че го нямам. Тя, жена ми, затова така набързо ме изсели.

АНТОНИ. Ясно... Добре... Обаче ето какво ще направим... Така, този дар, както всички естествени таланти, е нещо, с което се раждаш, което или притежаваш, или не. Затова е трудно да се предаде като опит, но защо да не се пробваме? Мисълта ми е: пред тебе още има неизследвани възможности. Резултатът не е сто процента сигурен, но имаме шанс да успеем. Разбираш ли?

ДИРЕКТОР. Май не.

АНТОНИ. Нямам никакво съмнение, че жена ти щеше да те вземе обратно, ако аз бях този, който... Ако бях във връзка с жена ти, щях да ѝ внуша каквото трябва и... Само че не е това случаят: не съм с нея, така че не мога да я изоставя и по този начин да я тласна обратно към теб... Дотук добре, но обещанието си е обещание, ангажирал съм се

да ти помогна и ми хрумна, че единственото, което мога да сторя в момента, от позицията на моя опит, е да ти дам... някои полезни сечива.

ДИРЕКТОР. Сетива...?

АНТОНИ. Не, сечива: инструменти, средства, с които да си върнеш жената.

ДИРЕКТОР. Наистина ли можеш?

АНТОНИ. Ще се помъча.

ДИРЕКТОР. Сериозно?

АНТОНИ. Няма да е лесно, да знаеш.

ДИРЕКТОР. Разбирам, нали нямам дар...

АНТОНИ. Но от опит не боли.

ДИРЕКТОР. Ох, човече, не знам, не знам. Ако можеш да ме научиш на нещо, което да ми е от полза, то аз... Не се съмнявам, че само ако ме изслуша, ако ми позволи да ѝ обясня...

АНТОНИ. Точно в това мога да ти помогна. Мога да ти дам... подход. Но не забравяй, че този подход е... цѐнен.

Директорът го гледа безмълвен.

АНТОНИ. Искам да кажа, че моите познания, моето *ноу-хау* спокойно би могло да се тълкува като едно от онези неща, за които ти казваше, че са измерими в пари.

ДИРЕКТОР. О...

АНТОНИ. Аз ще помогна на теб, а ти...

ДИРЕКТОР. То се знае: няма безплатен обяд... *(Пауза.)* Ами чудесно. Става. Разбирам.

Става. Аз това решение така и така вече го бях взел, защо не?... Дадено. Ако ми помогнеш, ако ме снабдиш с твоите „сечива“, подписвам и кредитът е твой.

АНТОНИ. Стискаме си ръцете значи?

ДИРЕКТОР. Абсолютно.

АНТОНИ. Само искам да си наясно, че...

ДИРЕКТОР. Да бе, да, да. Схванах. Не е лесно. Виж, на мен единственото, което ми трябва, е... стратегия. Защото жена ми изобщо не желае да ме чуе и... Ти ми дай читава стратегия, и десетте хиляди евро са ти в кърпа вързани.

АНТОНИ. Добре... Макар че „стратегия“ е малко бомбастична дума... По-скоро мога да ти дам няколко добри съвета...

ДИРЕКТОР. Чудесно. Хайде.

АНТОНИ. Ами...

ДИРЕКТОР. Целият съм в слух.

АНТОНИ. Добре. Значи... Най-важното, така ми се струва, е да си искрен.

ДИРЕКТОР. Искрен.

АНТОНИ. Да.

ДИРЕКТОР. Но аз съм си искрен, даже много.

АНТОНИ. Сигурен съм.

ДИРЕКТОР. Просто съм такъв човек.

АНТОНИ. Виж, аз не се съмнявам, но ти нея трябва да убедиш, не мен.

ДИРЕКТОР. Ясно, ясно. То се знае. Все прибързвам... Добре, как... Как да го напра... сторя?

АНТОНИ. Като избягваш всякакви...

ДИРЕКТОР. Лъжи!

АНТОНИ. Браво. Първата крачка към искреността е да не казваш лъжи. Правилно... Но има и нещо друго и то е как поднасяш истината... Ето ти един изпитан начин: докато говориш, постарай се да я гледаш право в очите.

ДИРЕКТОР. Право в очите... Добре, ще я гледам в очите. То в момента няма как да стане, защото само си пращаме *есемеси*, но в събота ще ходя да си прибера едни кашони и

тогава вече сигурно... Идеално, това го схванах. В очите. Да я гледам право в очите.
Продължавай.

АНТОНИ. Друга полезна техника е... да ѝ казваш името.

ДИРЕКТОР. Лаура?

АНТОНИ. Да. Няма човек, който да не обича да си чува името.

ДИРЕКТОР. Ами аз това си го правя по принцип. Никога не съм ѝ казвал... Кàрме или Мария... Винаги съм я наричал само с нейното си име.

АНТОНИ. Да, да. Друго имах предвид... Чакай, хайде стъпка по стъпка. Най-важното е контекстът.

ДИРЕКТОР. Контекстът...

АНТОНИ. Поглеждаш я в очите, казваш името ѝ...

ДИРЕКТОР. Едновременно, така ли?

АНТОНИ. Да. Едновременно. И тогава, знам ли... Можеш да я хванеш за ръцете...

ДИРЕКТОР (*пауза*). И двете ли?

АНТОНИ. Да.

ДИРЕКТОР. Супер. Три неща. Гледане в очите, казване на името и хващане на ръцете. Всичко едновременно. Става. Това го мога.

АНТОНИ. Не се съмнявам.

ДИРЕКТОР. А някоя шегичка?

АНТОНИ. Шегичка ли?

ДИРЕКТОР. Оня ден ти нали ми каза, че за да разчупиш леда, първия път подхвърляш на жените по някоя смешка.

АНТОНИ. Да, така е, за разчупване на леда, точно. Правилно си забелязал. Това обаче върви пред непознати жени. В твоя случай ледът вече отдавна се е стопил. Няма какво да се чупи.

ДИРЕКТОР. Е, да. Добре... Да преговорим. Не. Дай да се упражним!

АНТОНИ. Да се упражним?

ДИРЕКТОР. Аха. Ти ще показваш, аз ще гледам.

АНТОНИ. Как...?

ДИРЕКТОР. Уж че аз съм тя. Така ще видя как се прилага твоята стратегия.

АНТОНИ. О, не знам дали е...

ДИРЕКТОР. Никой няма да влезе, казал съм да не ни безпокоят.

АНТОНИ. Но в момента не ми идва... С жена е по-лесно.

ДИРЕКТОР. Само колкото да хвана ритъма. (*Взема папката с документите за кредита и започва да изравнява купчинката листове в нея... Антони го гледа, замисля се и се решава...*)

АНТОНИ. Хайде. Действаме. (*Хваща директора за ръцете, вдига очи и ги вперва в неговите.*) Лаура...

ДИРЕКТОР. Не го направи едновременно. (*Антони го гледа неразбиращо.*) Първо ме хвана за ръцете и чак тогава ме погледна в очите и каза: „Лаура“. Така ли трябва? Първо ръцете и после очите?

АНТОНИ. Не знам...

ДИРЕКТОР. А ръцете така ли (*показва*), все едно ще танцуваме народни танци?

АНТОНИ. Ще си прецениш според случая...

ДИРЕКТОР. И колко време да я държа?

АНТОНИ. То не е въпрос на... Няма рецепта... Виж, просто се пусни по течението.

ДИРЕКТОР. Накъде?

АНТОНИ. Накъдето и да е. Отдай се на чувствата си. Те да водят.

Пауза. Директорът разсъждава.

ДИРЕКТОР. Да се разплача ли?

АНТОНИ. Не, не плачи! Недей. Няма нужда. Тези неща, които ти казах, са основата.

Темелите. Оттам нататък...

ДИРЕКТОР. ...е по-сложно.

АНТОНИ. Виж... Чувствата... Прелъстяването... Не е наука това. Нека да не се залъгваме.

Няма строго определени ритми и динамики. Емоциите са спонтанни. Бликват, стъписват, помитат... Има някакъв елемент на магия в цялата работа.

ДИРЕКТОР. Магията не съществува в действителност – всеки фокус си има чалъм. Когато прережат някого на сцената, колкото и убедително да изглежда, не го режат наистина. Има трик. Аз това искам сега, триковете. Тези на професионалните илюзионисти, на спецове – ти да не мислиш, че като ми кажеш да я гледам в очите и да ѝ казвам името, ще ти дам десет хиляди евро?

АНТОНИ. Добре... Много е важно също... Важно е и...

ДИРЕКТОР. Да?

АНТОНИ. Желанието. Една жена винаги иска да се чувства желана.

ДИРЕКТОР. А това как... Да ѝ кажа ли? Да ѝ кажа, че я желая... А, не, ясно, загреях. И това – с поглед. Може би да ѝ погледна гърдите?

АНТОНИ. Не, не! Не. Не ѝ гледай гърдите. Не плачи. И най-вече не го прави едновременно. Не гледай гърдите ѝ разплакан. Не. Чакай сега... Като казвам „желание“, имам предвид не просто физическото привличане – него също, но не само, – а това тя да се почувства единствена, да изпита увереност, че за теб не съществуват други жени на света, че я харесваш много и цялостно, колкото тялото, толкова и личността, съвкупността от всичко, което е тя. Лаура има някакви достойнства, нали? Е, трябва да усети, че именно те са ти изключително скъпи.

ДИРЕКТОР. Изключително, да. Десет хиляди евро.

АНТОНИ. Тя е най-важното за теб, най-милото на света.

ДИРЕКТОР. На света.

АНТОНИ. Именно. И това жената трябва непременно да го долови.

ДИРЕКТОР. Разбира се. Защото не го ли долови...

АНТОНИ. Не го ли долови, лоша работа.

ДИРЕКТОР. Лоша работа, да. И все пак: да си представим възможно най-лошия случай. Да си представим, че не го долови, тогава какво?

АНТОНИ. Ще го долови.

ДИРЕКТОР. Но ако не съм сигурен – какво, да я попитам ли? Да попитам ли дали е разбрала?

АНТОНИ. Не. Слушай... Кои са най-добрите качества на Лаура?

ДИРЕКТОР. О, много са.

АНТОНИ. Например?

ДИРЕКТОР. Тя е много... съвестна, подредена.

АНТОНИ. Подредена... Твоята секретарка сигурно също е много подредена, но ти не искаш да живееш с нея, а с Лаура.

ДИРЕКТОР. Да, разбира се.

АНТОНИ. Убеден съм, че Лаура има някое качество, което твоята секретарка не притежава. И то е...?

ДИРЕКТОР. Че ми е съпруга. А моята секретарка – не.

АНТОНИ. Правилно. И за това си има причина, то не е случайно...

ДИРЕКТОР. Не, как! Всъщност... абе точно случайно си беше. С жена ми се запознахме в един курс по счетоводство, обаче моето първо желание беше международна търговия, но групата се оказа пълна и не стана. Затова взех счетоводство. Така че се запознахме по чиста случайност.

АНТОНИ. Но ти си се влюбил.

ДИРЕКТОР. О, да, да.

АНТОНИ. И какво е нещото, заради което се влюби?

ДИРЕКТОР. Ами нали ти казах: нямаше места в международна търговия.

АНТОНИ. Е, така не става. С ръка на сърцето ти го казвам, доникъде няма да стигнем.

ДИРЕКТОР. Защо?

АНТОНИ. Не ме слушаш.

ДИРЕКТОР. Слушам те и още как.

АНТОНИ. Жена ти, освен че е подредена, е и...

ДИРЕКТОР. Хубава.

АНТОНИ. Добре. Хубава е. Но това го виждат всички. Не е лично, така да се каже... Какво друго си има? Какво я прави най-специална за теб?

Напрегнато мълчание и от двете страни.

ДИРЕКТОР. Ами в нея има нещо... Нещо по-така...

АНТОНИ. Ето! Браво! Налучкахме го! Слава Богу... Взех да си мисля, че никога няма да се усетиш. Именно „нещо по-така“ е разковничето. Най-сетне уцелихме право в десетката. Това е същината. Ето ти го принципа, който искаше да знаеш. Решението, от което имаш нужда, е просто: трябва да си изясниш какво е това „по-така“, което толкова те влече и заради което не можеш да си представиш живота без нея. Спешно трябва да го осъзнаеш и да си послужиш с него като с шперц, който отваря всички врати. Без срам, без колебания. С размах. Това е голямата тайна. Не беше лесно да стигнем до нея, но ти успя. Нали знаеш: илюзионистите никога не си разкриват триковете. И аз не бих го направил, но ти сам съумя да разкриеш и разчепкаш каквото е нужно, да ме различиш, при това почти без помощ. Шапка ти свалям. Сега вече разполагаш с инструментите, техниката, механиката – всичко, което ти е нужно, за да превърнеш тази връзка, дето сега ти изглежда като загубена кауза, в един бляскав Ренесанс на чувствата. След нашия съкратен курс няма съмнение, че Лаура отново ще отвори сърцето си за теб, даже повече от когато и да било. Честито! Взе си изпита с отличие. Сега можеш да подпишеш.

ДИРЕКТОР. Момент...

АНТОНИ. Нещо неясно още?

ДИРЕКТОР. Ох... Практически всичко. Не съм сигурен. Струва ми се, че... Имам някакво усещане, че от известно време насам ми говориш някакви... изгъзици.

АНТОНИ. Не, не. Най-искрено се опитвам да ти помогна, с всичките си познания.

ДИРЕКТОР. Само дето не ми помагаш. Не разбирам. Все още нямам представа какво да направя, нито пък как. Но ако мислиш, че ще получиш този кредит като волно пожертвование от мен, бъркаш. Искам да ида при Лаура, да приложа нещата, които твърдиш, че умееш, и да съм сигурен, че ще свършат работа. Не искам философии. Не искам клишета. Искам практически решения. Искам истината. Искам стратегия. Система. Метод. И докато аз не получа метод, ти няма да получиш парите.

АНТОНИ (*пауза*). Истината значи, така ли?

ДИРЕКТОР. Да.

АНТОНИ. Добре. Стига съм се правил на маймуна. Истината е, че няма метод, няма система, нищо няма. Можеш да застанеш на челна стойка, ако щеш, гаранция за успех – нулева. Разбирам, че това, което ти обяснявам сега, не ти върши работа и че няма да получа парите, но ми дойде до гуша. След час и нещо имам среща в друга банка, така че знаеш ли какво ще ти кажа? Да си жив и здрав и всичко хубаво.

ДИРЕКТОР. Как така „няма метод“?

АНТОНИ. Поне на мен не ми е известно онова, което може да ти помогне.

ДИРЕКТОР. Но... Ти...

АНТОНИ. Да, прав си, наприказвах ти куп... Е, аз няма да употребя „изгъзици“, понеже, колкото и да уважавам творческия потенциал на низините, не виждам защо да си служи с производни на задника, щом нашият език ми предлага сто алтернативи, свързани с главата. При това регистрирани в най-меродавните речници. Например... нелепици, брътвежи, галиматии...

ДИРЕКТОР. *Галиматии?*

АНТОНИ. Да. Галиматия е превъзходна дума, идва още от латински. Разправят, че се родила в един парижки съд, където училият-недоучил адвокат все бъркал падежите и вместо „гълус Матее“, „петелът на Матей“, все казвал „гали Матеас“, което ще рече „Матей на петела“. В днешно време много такива думи с история са изпаднали от ежедневната употреба, но могат да се върнат, ако всички заедно, лека-полека... Все едно, важното е, че нямам метод, с който да си послужиш, това е. Просто се опитвах да изкопча от тебе кредита, но то стана ясно, че по този път доникъде няма да стигнем. Така че ще си ходя. Много съжалявам. Нищо не мога да направя за теб.

ДИРЕКТОР. По дяволите... Значи всички тези галиматии в крайна сметка са били...

АНТОНИ. Какво?

ДИРЕКТОР. Мамка.

АНТОНИ. Да. Точно така: мамка. Всичко хубаво.

ДИРЕКТОР. Чакай, не си тръгвай още.

АНТОНИ. Наистина, не мога да ти помогна.

ДИРЕКТОР. Не. Никъде няма да ходиш. Тя ме напуска по твоя вина!

АНТОНИ. Е, чак пък...

ДИРЕКТОР. Всичко е заради тебе! Ако не беше дошъл ти, тя нямаше да... Ти трябва... Ти си виновен! Това е. И не можеш да го отречеш. Безспорен факт. Моят брак в момента се дели на „преди“ и „след“ и ти си пукнатината помежду им. Тук две мнения няма. Ти си причината за обрата. Ти си отговорен за станалото. А когато човек носи отговорност за нещо лошо... е длъжен да го поправи.

АНТОНИ. Не мога.

ДИРЕКТОР. Напротив. Можеш! Можеш... да направиш нещо лично. Обади ѝ се. Обади ѝ се и ѝ кажи истината. Кажи, че си ме излъгал и че вината е изцяло твоя.

АНТОНИ. Е как да ѝ се обадя...?

ДИРЕКТОР. По телефона.

АНТОНИ. Да, ясно, но като какъв...

ДИРЕКТОР. Тя те знае кой си. Нали тази каша започна с теб. Казваш ѝ, че ти си проблемът... че... Не знам, ебаси, че ти си виновникът... че аз съм... Аз съм ѝ мъж все пак, по дяволите.

АНТОНИ. Честно да ти кажа, господин директор на отдел „Кредити и риск“, това, което се случва с теб и жена ти, е тъжно, съчувствам ти, но аз нямам нищо общо. Проблемът си е твой. И няма да ѝ се обадя да ѝ кажа, че съм виновен, защото... Няма. И точка.

Желая ти успешно справяне с всички неприятности, но на мен и моите са ми достатъчни. Хайде, време ми е за другата банка.

ДИРЕКТОР. Обади се, моля те. Минутка само.

АНТОНИ. Слушай... Ако искаш съвет, мога да ти дам един. Даром. В случаи като твоя най-лошата линия на поведение е изпадането в жалки състояния. Да ме караш да звъня на жена ти и да ѝ се обяснявам, си е откровено жалко. Няма да е в твоя полза.

ДИРЕКТОР. Какво тогава ще е в моя полза, а, какво? Вече не знам какво да правя.

Животът ми отива по дяволите. Отказвам да се примиря със съдба като тази на брат ми.

Искам нещо да предприема, но нямам нужните инструменти. Само тебе си имам...

АНТОНИ. Съжалявам. Довиждане.

ДИРЕКТОР. Ако ѝ се обадиш, ще ти дам кредита.

АНТОНИ. Моля те, бъди... Прояви малко здрав разум. Аз хубаво ще ѝ се обадя, но какво да ѝ кажа?

ДИРЕКТОР. Нали ти казах! Че *ти* си виновен за всичко.

АНТОНИ. И как ще ти помогне това?

ДИРЕКТОР. Не знам, но... Не разбра ли, че съм отчаян бе?

АНТОНИ. Да, изобщо не се съмнявам.

ДИРЕКТОР. Ти ми каза преди, че си в наистина сложна ситуация. Ето ти начин да я опростиш. Звънваш и ти давам десет хиляди евро.

АНТОНИ. Да се обадя на жена ти и да кажа, че аз съм виновен, това ли искаш?

ДИРЕКТОР. Това и нищо повече.

АНТОНИ. И ще ми дадеш парите?

ДИРЕКТОР. Да.

АНТОНИ. Ами тогава... Щом е само това... ще се обадя.

Директорът вдига слушалката на стационарния телефон върху бюрото си и набира номер. След няколко секунди затваря.

ДИРЕКТОР. Няма да стане така, на мен не ми вдига. Обади се от твоя мобилен.

АНТОНИ. Нямам мобилен.

ДИРЕКТОР. Че кой няма мобилен?

АНТОНИ. Спряха ми го. Не си платих сметката и ме отрязаха. Изнемогвам вече. Даже пуснах обява, че си давам едната стая под наем...

ДИРЕКТОР. Чакай, ще поискам от някого.

Директорът излиза. Антони се възползва от отсъствието му, за да разгледа отново семейния портрет на бюрото. Директорът се връща с мобилен телефон. Набира номера и бутва апаратчето в ръцете на Антони.

ДИРЕКТОР. „Всичко стана по моя вина. Много съжалявам и така нататък, и така нататък.“

АНТОНИ (*по телефона*). Ало, добър ден... Аз съм... Вижте, вие не ме познавате... Макар че всъщност донякъде... Знам, че вашият съпруг ви е разказал за мене. Името ми е Антони и преди няколко дни имах среща с него в банката... Да, Антони Висенс. Точно. Именно, да. Същият... И на мен ми е приятно... Просто исках да ви кажа... Е, като се замисля, може би ще е по-добре, да... Да, права сте. Днес ли, сега?... Не, нищо специално... Ами, ако смятате, че е подходящо... Да, в дванайсет за мен е идеално. Няма проблем... У вас, така ли?... Добре. Улица „Сакраменто“ 143, вход трети, етаж трети... Отлично. До скоро. (*Затваря.*)

ДИРЕКТОР. Какво... Какво... Какво направи ти?

АНТОНИ. Уговорихме се да се срещнем. Сега в дванайсет.

ДИРЕКТОР. Уговорихте се?!

АНТОНИ. Да.

ДИРЕКТОР. Не сме се разбирали да се срещате!

АНТОНИ. Тя предложи, а аз... как да ѝ откажа?

ДИРЕКТОР. Боже мили... Трябваше просто да ѝ съобщиш, че цялата вина е твоя и да затвориш.

АНТОНИ. Ще ѝ съобща де, с тази разлика, че ще е лично. А лично винаги е по-добре, нали?

ДИРЕКТОР. Не, не е по-добре. Много по-зле е. Тя е убедена, че ти...

АНТОНИ. Какво?

ДИРЕКТОР. Че искаш да я свалиш. Не виждаш ли какво става? Аз ѝ казах, че искаш да я прелъстиш и тя си прави среща с теб. Не схващаш ли какво означава това?

АНТОНИ. Но аз няма да го направя, няма да я прелъстя.

ДИРЕКТОР. А аз откъде да знам? Нали те видях току-що колко те бива да отказваш. Тя само да намекне и ти ще... Не, обади ѝ се пак. Звънни и кажи, че не можеш да идеш, че дванайсет е най-неудобният час за тебе, че имаш работа, че си забравил, че трябва да ходиш на лекар... за простатата... защото не ти става.

АНТОНИ. Не. Абсурд. Няма.

ДИРЕКТОР. Има, има! Ей сегичка ще ѝ се обадиш и ще кажеш, че имаш час при уролога.

АНТОНИ. Аз жени не лъжа.

ДИРЕКТОР. Да бе, знам, знам. Ти си искрен. И стига само да ги погледнеш в очите и да им повториш имената, те разтварят крака. Леле, заклевам ти се, а си пипнал жена ми, а си я погледнал в очите и си ѝ хванал ръчичките, аз ще хвана твоите и ще ти клъцна и десетте пръстенца!

АНТОНИ. Единственото, което смятам да направя, е да я вразумя. Ще ѝ кажа, че това онзи ден е било просто отчаян опит да получа кредита, игра *ва банк* и нищо повече, защото аз никога не бих тръгнал против волята ѝ, никога не бих сторил подобно нещо за пари. Ще ѝ поискам извинение, ако съм я обидил, и ще ѝ кажа: „Лаура, твоят мъж е безнадеждно влюбен в теб, ще полудее от мъка. И аз го разбирам, така добре го разбирам. Всеки на негово място би обезумял от мисълта, че очи като твоите повече няма да го погледнат“.

ДИРЕКТОР. Ооооо...

АНТОНИ. Какво?

ДИРЕКТОР. Това! Това за очите, копеле... Аз никога не съм ѝ говорил такива работи... Как го каза...? „Всеки на място би полудял от очите ти...“ Не, „...от мисълта, че го гледат очи“... Не, „няма да го погледнат“... Как беше?

АНТОНИ. Горещо-долу така.

ДИРЕКТОР. Няма да ходиш при жена ми и да ѝ казваш това за очите! Аз съм човекът, който трябва да ѝ го каже. Да не си припарил там. Ще ти попреча. С добро или с лошо.

АНТОНИ. Ами то... има един начин да ми попречиш със сигурност.

Директорът го гледа нерешително; Антони хваща папката с документите за кредита и я размахва пред носа му.

АНТОНИ. Подпиши ми молбата и никъде няма да ходя.

ДИРЕКТОР. Ебаси, ебаси... Адски ме изнервяш!

АНТОНИ. От друга страна... Знам, че не е редно човек да се меси в чуждия живот, но нашите отношения сякаш прераснаха в нещо повече от обикновено познатство и... Добре, ще бъда откровен с теб. Ако ида сега на срещата с жена ти... Няма да ида, защото току-що се разбрахме, че ще ми отпуснеш кредита и няма да ходя, но ако на теория ида и между мене и нея нещо се случи... след това ще мога без затруднение да я насоча обратно към теб. (*Директорът го гледа, сякаш си е глътнал езика.*) Казах ти и преди. Толкова е елементарно, че няма накъде... Ако си легнем и след това я напусна и откажа да се виждаме повече, естественият ѝ порив, както у всяка нормална жена, ще бъде да се върне при постоянния си партньор. Инстинкт за самосъхранение се нарича. Благодатна тема, много изследвана... В американските университети и къде ли още не. Жената осъзнава генералната неблагонадеждност на мъжкия характер и предпочита да се върне към бившия си като към по-малкото зло. Чиста биология. Етология. От учебника за първи курс. Не би трябвало да ти го казвам, но по някакъв начин съм ти длъжник.

ДИРЕКТОР. Тоест, чакай да видим правилно ли разбрах... Казваш, че ако първо я прекараш, а после спреш да ѝ обръщаш внимание, тя ще схване, че аз я обичам истински?

АНТОНИ. От раз го хвана.

ДИРЕКТОР. Казваш ми, че най-добрият начин да върна жена си, е ти да спиш с нея?

АНТОНИ. Нали искаше техника? Е, тази е безпогрешна.

ДИРЕКТОР. Ама това е... Не мога... Не загряваш ли, че съм ѝ съпруг, как очакваш да приема...?

АНТОНИ. Ясно. И аз в подобно положение щях да разсъждавам по същия начин, съвсем същия. Просто споменах каква алтернатива имаме. Ще си действаме по твоя план. Ти подписваш договора, аз не отивам на срещата и готово. Няма нужда да задълбаваме повече... И все пак. Спри за миг и се запитай... „Наистина ли искам да върна жена си?“ Запитай се. На висок глас.

ДИРЕКТОР. Разбира се, че искам да си я върна.

АНТОНИ. Не ми отговаряй. Запитай сам себе си.

ДИРЕКТОР. Искам ли да върна жена си?

АНТОНИ. А сега отговори. Също на висок глас.

ДИРЕКТОР. Да, нали ти казах преди малко, да, разбира се, че искам да си я върна, но не така.

АНТОНИ. Чудесно. Твоя воля. Ти решаваш.

ДИРЕКТОР. Да се отнесеш зле с нея, за да я насочиш към мен... Че това е жестоко...

АНТОНИ. Не, напротив. Виждам, че не вникваш в моя подход. Идеята е да се отнесе към нея прекрасно. Но еднократно. След това спирам да съществувам в света ѝ – не ѝ вдигам телефона, режа я по всички линии и не след дълго тя осъзнава, че всичко помежду ни е било лъжа. Ето кое ще промени отношението ѝ към теб.

ДИРЕКТОР. Какъв телефон няма да вдигаш, ти нямаш телефон?

АНТОНИ. Имам предвид, че ще прекъсна всякакво общуване... Ще я игнорирам. Абсолютно и завинаги.

ДИРЕКТОР. Леле, леле... Защо изобщо се занимавам с тебе...

АНТОНИ. Обичаш я, това е.

ДИРЕКТОР. Обичам я, да, обичам я и бих направил чудеса за Лаура, но това... Не.

АНТОНИ. Ако после не се съберете, ще ти върна парите.

ДИРЕКТОР. Какви пари ще ми връщаш?

АНТОНИ. От кредита.

Пауза.

ДИРЕКТОР. Очакваш да ти дам десет хиляди евро, за да спиш с жена ми?

АНТОНИ. Не, не, не. За да предизвикаш спонтанното връщане на жена ти във вашата връзка. Много е различно.

ДИРЕКТОР. Виж какво... Хайде да не говорим повече по тази тема.

АНТОНИ. Ако искаш, можем да го впишем в договора.

ДИРЕКТОР. О, непременно: вписваме тая клаузичка и като пратя документите в централата, влизам в „Гинес“ с рекорд по бързо уволнение.

АНТОНИ. Тогава просто се довери на думата ми...

ДИРЕКТОР. Твоята скапана дума...

АНТОНИ. Правиш от мухата слон. Я кажи, ти изневерявал ли си на Лаура?

ДИРЕКТОР. Не говорим за мен, говорим за нея.

АНТОНИ. Изневерявал си ѝ. Но за теб това е било без значение. И съм повече от сигурен, че всичките ти забежки са послужили, за да укрепне връзката ти с нея. Всеки път си се убеждавал: „Жена ми е по-добра, тя е различна, тя е моята съпруга...“. И си се връщал при нея. Е, в жена ти ще се задейства същият механизъм. Математика е това. Теорема.

ДИРЕКТОР. Какви забежки бе? Само веднъж беше... На следващия ден така се разкаях, че купих на Лаура палто. Кожено. Не се досети, горката. Взе го, уж да го пробва... И като се върна... Без нищо отдолу. Правихме любов на дивана...

АНТОНИ. Тя ще почувства същото, което и ти си почувствал. И ще постъпи по същия начин. Надали ще ти купи чак палто, но диванът спокойно може да се повтори. След оня случай да сте правили любов на дивана?

ДИРЕКТОР. Не.

АНТОНИ. Видя ли... Е? Действаме ли?

ДИРЕКТОР *(пауза)*. Нали ще си внимателен с нея?

АНТОНИ. Като с писано яйце.

ДИРЕКТОР. Не съм наред, съвсем съм откачил...

Директорът отваря папката с документите за кредита и започва да ги подписва.

АНТОНИ. Ще останете доволни. И двамата. Бъди спокоен.

ДИРЕКТОР. Млъкни. Не говори повече.

АНТОНИ. Само да ти кажа, че взе правилното решение. Оттук нататък няма да има засечки. Успеваемост сто на сто. Кой екземпляр е за мен, този ли?

ДИРЕКТОР. Да.

АНТОНИ. До три дни си я получаваш, кротка като агне.

ДИРЕКТОР. Три дни, това сигурно ли е?

АНТОНИ. Максимум четири. Срокът няма как да се определи с точност.

ДИРЕКТОР. Не знам дали ще издържа още три дни.

АНТОНИ. Ще издържиш. Ти не си като брат си. Ти си от хората, които хващат бика за рогата. Има проблем ли? Търсиш решение. Така правят мъжете... Ами хубаво. Мисля, че сме готови. Ще се отбия да си отменя срещата в другата банка и ще мина през нас, още има време за... Трябва да се изкъпя. Два пъти. Винаги си вземам двоен душ, преди да...

ДИРЕКТОР. Тръгвай, преди да съм размислил.

АНТОНИ. Как беше: „Сакраменто“ 143...

ДИРЕКТОР. Вход трети, етаж трети.

АНТОНИ. Сто четирийсет и три-три-три. Така ще го запомня. Не знам дали ще се видим отново...

ДИРЕКТОР. Зависи.

АНТОНИ. Да, да, разбира се. Зависи. Всичко хубаво и благодаря за... *(Към папката с документите за кредита.)*

Антони взема своята част от книжката и си тръгва. Директорът започва нервно да кръстосва из кабинета... Поглежда фотографията на съпругата си... За миг понечва да се втурне навън, но се възпира. Сяда, отново се изправя. Най-накрая отваря вратата на кабинета и надниква оттатък...

ДИРЕКТОР. Берта, господинът, който беше при мен, тръгна ли си вече? *(Казват му, че си е тръгнал. Изтичва навън, но след секунди се връща и затваря вратата...)* Какво направих, Божичко, какво направих? *(Хваща мобилния телефон, по който е говорил Антони, и набира.)* Лаура, аз съм... Не, не затваряй, моля те. Просто исках да ти кажа нещо. Минутка само... Исках да ти кажа, че... Да, в събота ще дойда за кашоните, но ти ме чуй сега... Случи се нещо... Направих една... Направих си една... равностметка и ми се прищя да ти кажа, че... ще полудея, ако твоите очи не ме погледнат вече... А, т'ва не го очакваше, нали?... И ти ли искаш нещо да ми кажеш? Кажи де... Децата вече знаят? Какво знаят децата?... Да, ясно, не по телефона, *Лаура*, ще говорим лично, *Лаура*, и ще

ми го кажеш, *Лаура*. Ще си кажем всичко, *Лаура*, очи в очи. Ако искаш, *Лаура*, мога ей сега още да дойда, *Лаура*... Какво?... Нали съм млъкнал... Да не е сега, така ли?... Обаче колкото по-скоро, толкова по-добре... Да, да, не, не ти противореча. Следобед, става. Следобед идвам и ще разговаряме... Не, не, чакай, чакай. Обадох ти се и заради още нещо... Виж, днес отново се видях с онзи човек, който... с Антони Висенс, сещаш ли се?... От чий телефон ти се обаждам ли?... О, ти да видиш, май е точно неговият, на Антони Висенс, изглежда, че го е забравил, ама че е отнесен тоя тип... Все едно де, няма значение. Работата е там, че аз много мислих. И понеже ти онзи ден така се разсърди, че не съм му дал кредита... Просто исках да знаеш, че си права, абсолютно права, и че го повиках при мен в офиса и му дадох кредита, при това не три хиляди евро, чу ли, дадох му десет хиляди евро. Какво ще кажеш? Десет хиляди, не е шега работа... Ами това де, исках да ти го кажа, защото с такива като него човек никога не знае, та ако този Антони Висенс се появи отнякъде, знам ли и аз откъде, какви ли не стечения на обстоятелствата са възможни, и ти изтърси някоя простотия, например, че е говорил с мен и че аз... де да знам, да речем, че съм му позволил... че съм се съгласил на нещо си, някоя измишльотина... ти му кажи: „Вижте, вече са ви отпуснали кредита, какво още искате?“. Така му кажи, хладно, уверено, нали знаеш, „Какво още искате, взели сте десет хиляди евро, а сега ми идвате с претенции!“... О, ами не знам, каквото там ти каже, че очаква, Бог знае какво може да му хрумне... Той отначало искаше... Нали ти казах, искаше да спи с теб... Е, сега можеш спокойно да му заявиш: „Вижте, с десет хиляди евро можете да спите с която си пожелаете, някоя по-млада и така нататък, няма нужда да се жертвате...“. Разбираш ли какво имам предвид?... Къде да вървя?... *Лаура*? *Лаура*...?

Оставя мобилния телефон на бюрото.

Затъмнение.

Директорът и Антони седят, потънали в мълчание...

АНТОНИ. Точно така стана. Заклевам ти се. Отвори вратата, отстъпи да вляза и директно ми нареди да се съблека. Викам си: „Бре, Антони, как гладко тръгна...“. Тогава тя седна на креслото, дето ви е в ъгъла на трапезарията, и ме загледа с една такава усмивка... изкусителна, така да се каже, и аз, какво да правя... Щом това иска, това ще ѝ дам, нали. И започнах да си събличам дрехите. Свалям ризата, свалям панталона, а като останах по гащи и чорапи, тя вдига ръка, все едно ми дава знак „задръж така“, приближава се... и като ме почна... Със секирата. Какво съм си бил въобразявал, как съм смеел да допусна дори, че ще се подложи на първия срещнат, колко не съм познавал жените, защо не съм се погледнел само в огледалото, моля ви се, да съм си видел нефелния вид и какъв съм шебек смотан...

ДИРЕКТОР. Шебек?

АНТОНИ. Да, да. Нарече ме „шебек“, „измет“, „чучело“, „негодяй“ и сума ти неща още, дето не мога да си ги спомня сега. Едно трябва да ѝ призная на жената: колкото и да беше напрегната ситуацията, не можах да не забележа, че речникът ѝ е богат, даже пищен. Накратко казано: последва истинско цунами. Поне десет минути тя ме навиква, а аз, по гащи, зъзнах от студ и страх. Вие не си ли пускате парно в тая къща?

ДИРЕКТОР. Съвсем слабичко, тя не обича, казва, че пресушавало въздуха.

АНТОНИ. То въздух въобще не остана, мен ако питаш. Както и да е, след като ме насоли едно хубаво и ѝ омръзна, ме изрита навън. Буквално. Катастрофа.

ДИРЕКТОР. Изритала те е навън по гащи.

АНТОНИ. По гащи. Трясна вратата, а аз – на площадката гол, разтреперен, настръхнал... Натирен. Слава Богу, по някое време явно ме съжали, защото отвори вратата и ми хвърли дрехите в лицето. Облякох се и си тръгнах. Това е цялата история. Реших, че ще е най-разумно да дойда веднага тук и да ти я разкажа.

ДИРЕКТОР. Значи не сте...

АНТОНИ. Не.

ДИРЕКТОР. Сигурен ли си, че нищо...?

АНТОНИ. Нищичко.

ДИРЕКТОР. Истината ли ми казваш? Нищо не сте правили?

АНТОНИ. Питай нея, ако искаш.

ДИРЕКТОР. Не, не мога да я питам, как.

АНТОНИ. А, да. Вярно, че не ти вдига.

ДИРЕКТОР. И да вдигаше. Ще прозвучи, все едно подлагам под съмнение... Нали се сещаш... Добре де, при тези обстоятелства какво...? Впрочем кредита ей сега го спирам.

АНТОНИ. Чакай, дай да се разберем... Дойдох да ти разкажа, защото ситуацията всъщност...

ДИРЕКТОР. Какво?

АНТОНИ. Замисли се де. Ситуацията не е толкова лоша. Не и за теб. Жена ти очевидно е наясно с чувствата си, щом отхвърля тази възможност за изневяра. *С мен. За мен* говорим. И това може да означава само едно. Че е влюбена. Истински. Кое то на свой ред ще рече, че макар и да те държи на разстояние, продължава да те обича и не желае да има нищо общо с други мъже.

ДИРЕКТОР. Сигурен ли си?

АНТОНИ. Напълно. Това е единственото възможно обяснение. За първи път ми се случва подобно нещо. Няма какво друго да е. С Лаура ще се съберете отново. Няма съмнение. Ще отнеме колкото време е необходимо, повече или по-малко, но жената те обича.

Значи, макар и по начин, по който не сме очаквали, постигнахме желаната цел. Всичко ще се нареди. Лаура, благодарение на мен, осъзна, че е влюбена. И ако не е в теб, то в кого?

Чува се звукът от мобилния телефон на директора. Той поглежда.

ДИРЕКТОР. *Уотсап.* Синът ми.

АНТОНИ. *Уотсап...* Кому е нужна тази дума?

ДИРЕКТОР. „Татко, помогни бе.“

АНТОНИ. Какво лошо има в доброто старо „получих съобщение“?...

ДИРЕКТОР (*спира го с жест*). „Ще натресат пианото в моята стая!“

АНТОНИ (*пауза*). Пианото?

ДИРЕКТОР. Да. Не знам... Не знам за какво пиано говори и кой ще му го натресе.

АНТОНИ. В стаята на сина ти?

ДИРЕКТОР. Мда. Така изглежда...

АНТОНИ. Е, ясна работа: в трапезарията пиано не може да се побере – между масата и дивана няма място. Но кой е тръгнал да вкарва пиано у вас...? Леле, майко.

ДИРЕКТОР. Какво?

АНТОНИ. Ох, остави се.

ДИРЕКТОР. Какво?! (*Чува се нов сигнал откъм мобилния. Директорът чете съобщението.*) „Мене лично не ми пука, че се разделяте и че той ходи с мама.“ Ама какви ги плещи това дете...

АНТОНИ. Мисля, че започвам да... Пианото. Музикантите. Като се замислиш, музикантите са... С тях човек винаги трябва да има едно наум. Дори да ти се падат... Музиканти са все пак. Отвътре им идва.

ДИРЕКТОР. Какво, по дяволите, говориш? (*Отново сигнал от WhatsApp. Директорът чете.*) „Аре бе, тате, кажи му, *please*. Брат ти е все пак.“ Брат ми...? Брат ми се е... е... е...

АНТОНИ. Да не губим самообладание. Хайде да помислим трезво. Щом нещата стоят така, най-доброто, което можеш да направиш, е... Виж, премести се у нас. Наемът е символичен и квартала си го бива. Това не ти е Околов... На дваайсет минути от центъра е с автобус. Ще си имаш стая, ще делим кухнята... и никакви туристически котлони. Газова печка! Един лек ремонт няма да навреди: да се преобоядиса, да се потегне душът, това-онова... Но с този кредит не виждам пречка... Защото няма смисъл да го спираш тепърва, нали... Сега вече... Хей. Хей. (*Директорът гледа оцъклено в нищото. Антони го хваща за ръцете. Втренчва се в очите му.*) Грегори. Погледни ме. Погледни ме в очите, Грегори... (*Пауза.*) Ами ако поискаме дваайсет хиляди?

Затъмнение.